

မောင်ညိုဖိုင်း
(သန့်လှိုင်)

သိင်္ဂါရမြေဆိပ်
လုံးချင်းစဏ္ဍာန်

(၁)

“ကိုကြီးခြောက်ပေ”

“ဘာတုံးကွ”

“ကိုကြီးခြောက်ပေက မျက်လှည့်ပြတယ်ဆိုဗျ”

“အိမ် . . . နည်းနည်းပါးပါး အပျင်းပြေလောက်တော့ ရတယ်ကွ”

“ဟုတ်ပါ့မလားဗျ”

“ဟုတ်သလိုလိုတော့ ငါ့ကိုယ်ငါထင်သားဟ . . . ငါ့လူရ”

“ကိုကြီးခြောက်ပေနဲ့ မျက်လှည့်ဆရာကြီး ဆရာပဏ္ဏဝ . . . ဘယ်သူ ပိုတော်သတုံးဗျ”

“ဆရာပဏ္ဏဝက မျက်လှည့်ပညာနဲ့ လူအများ ပရိသတ်ရှေ့မှာ ပြသ ဖျော်ဖြေပြီး ပညာသည် ခယူလို့ သူ့ပညာအဆန်းတွေ ဖြန့်ဝေတယ်ကွာ။ ငါကတော့ မင်းတို့ ကို ကလေးကလား ကလေးကြီးသာသာအကောင် တွေ မယုံယုံအောင်လုပ်ပြပြီး အပျင်းတော်များ ပြေအောင် လုပ်ပြတာ လေးပဲရှိသကွ”

“ကျုပ်တို့ က ကလေး မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ကာလသားတွေ”

“ဟေ . . . ကာလသား . . . နေပါဦးကွ။ ကာလသားလို့ မင်းတို့ ကိုယ် မင်းတို့ ပြောရအောင် မင်းတို့ ဟိုဒင်းပေါက်ပြီလား . . . ပြော . . .”

“ဟာ . . . ကိုကြီးခြောက်ပေကြီးကလည်း ဗျာ။ ခင်ဗျားက လူကြီး

ဖြစ်ပြီး သိပ်ညစ်စုတ်တာပဲ”

“ဟ . . .နေပါဦး။ မင်းတို့ က ဘာများ တွေးလို့ တုံးဟ . . . လူစအိုကျယ်တွေရ”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ ကို ဟိုဒင်းပေါက်ပြီလားလို့ ပြောတာက ဟိုဒင်း . . . အဲ . . . အဲ . . . ဟိုဟာ . . . အဲ . . . အပြာကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး လား ဦးညစ်စုတ်ကြီးရ . . . ဟင်”

“ဖွီ . . . မင်းတို့ က တစ်ဖက်မြင် ဝါဒသမားတွေပဲကိုးကွ။ ကိုယ့်ရှုထောင့်ကကြည့်ပြီး ကိုယ့်အတွေးသာလျှင် အဖြေမှန်လို့ အတ္တမျက်ကန်း အဖြစ်နဲ့ တရားသေဝါဒကို စွဲကိုင်နေတာကိုး။ အေး . . . ညစ်ပတ်တာ တွေးရင် ညစ်ပတ်မှာ ပဲ။ သန့်ရှင်းတာတွေရင် သန့်ရှင်းတာပဲ။ အလှဟာ ကြည့်တတ်မှ မြင်တာကွ။ ဘဝဟာ သိတတ်မှ ထင်တာငါ့လူရ”

“ဒါဖြင့် ကိုကြီးခြောက်ပေပြောတဲ့ ကာလသားလို့ မင်းတို့ ကိုယ် မင်းတို့ ပြောရအောင် ဟိုဒင်းပေါက်ပြီလားဆိုတာ ခင်ဗျားက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲပြော”

“အံသွားပေါက်ပြီလားလို့ ပြောတာ . . . ငါ့လူရ”

“ဗျာ . . . အံသွား . . .”

“ပြီး . . . နှုတ်ခမ်းမွေးပေါက်ပြီလားလို့ ပြောတာကွ”

“နှုတ်ခမ်းမွေးလည်း ပါသေးတယ်”

“မင်းတို့ ရင်ဘတ်မှာ နို့စူပြီလား”

“ဘာဆိုလို့ လည်း ဗျ”

“မင်းတို့ အခု ဘယ်နှစ်တန်းလည်း . . . ပြော”

“(၁၀) တန်းကျောင်းသားတွေပါဗျာ။ အင်္ဂလိပ်လိုပြိုင်ပြောမလား ပြော”

“တစ်နေ့ ပြိုင်ပြောကြတာပေါ့ ငါ့လူတို့ ရာ။ အဲ . . . အဲ . . . နေပါဦး . . . မင်းတို့ (၁၀) တန်းမှာ လူပျိုဖြစ်ခြင်း၊ အပျိုဖြစ်ခြင်းအကြောင်း သင်မပေးဘူးလားကွ”

“ဘာဆိုလို့ လဲဗျ။ ကျောင်းမှာ သင်နေတာ မြန်မာစာ၊ သင်္ချာ၊ ရူပ၊ ဓာတု၊ ရုက္ခဗေဒ၊ သတ္တဗေဒ၊ အင်္ဂလိပ်စာ ဒါပဲသင်တာဥစ္စာ။ လူပျို၊ အပျို ဖြစ်နည်းက ကျောင်းမှာ သင်မလား”

“တက္ကသိုလ်ရောက်လို့ ဆေးပညာလိုင်း၊ ဆရာဝန်လိုင်းကိုရောက်ရင် မင်းတို့ သင်ရမှာ ပါ။ ခုတော့ ဆရာကြီးပီမိုးနင်းထံသွားပြီး သင်လိုက်ကြဦး။ ကလေးနှပ်ချီးထူတို့ ရ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

“ခင်ဗျား စောစောကကိစ္စ ဆက်ပါဦးဗျ။ တန်းလန်းကြီး လုပ်မထားခဲ့ပါနဲ့”

“ငါက မေ့တတ်တယ်ကွ။ ဘာပြောမိပါလိမ့်”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို လူတွေက အရူးလို့ ခေါ်တာ”

“ဘာကွ . . . အရူး . . . ဟုတ်လား။ ငါ့ကို အရူး . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ကောင်းလိုက်တဲ့ အမည်ကွ။ အရူး . . . အရူး . . . ကိုခြောက်ပေ အရူး . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . လက်စသတ်တော့ ငါကအရူးကိုး . . . အဟတ် . . . အဟတ် . . . အဟတ် . . . ဒီမှာ ကွ . . . နှပ်ချေးထူတို့ ရ။ ထူးမှ တတ်တယ်ကွ။ အေး . . . ရူးမှ လည်း မြတ်တယ်ကွ”

“ဒါဆို ဈေးမရောင်းဘဲမြတ်အောင် ရူးနေရမှာ လား”

“ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .ဒါလည်း ဟုတ်သဟ။ ဒီမှာ နှစ်ချေးထူတို့ ရ။ ဈေးရောင်းလို့ မြတ်တဲ့ အမြတ်က လောဘအမြတ်က။ ကိုယ်ကျိုးအတ္တ အမြတ်က။ ရူးလို့ မြတ်တဲ့ အမြတ်က . . .အဲ . . .အဲ . . .ဘာပါလိမ့် . . .ငါ ဘယ်လိုပြောရပါ။ အဲ . . .အဲ . . .ရူးလို့ မြတ်တဲ့ အမြတ်က ပိုက်ဆံပေးဝယ်လို့ မရဘူး။ တက္ကသိုလ်မှာ သွားသင်လို့ မရဘူး။ ကာလကတ္တားတက္ကသိုလ်၊ ယေး(လီ)တက္ကသိုလ်၊ အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်၊ ဒါဂျီလင်တက္ကသိုလ် . . .အဲဒီ လိုနိုင်ငံခြား တက္ကသိုလ်များမှာ တောင် ဒေါ်လာပေး၊ ဖရန့်ပေး၊ ရူပီပေး၊ ဝမ်ငွေပေးပြီး သင်လို့ မရဘူးကိုယ့်လူ။ ရူးလို့ မြတ်တဲ့ ဘောဂဗေဒကျမ်းကို တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဘယ်ပါမောက္ခ၊ ဘယ်စာရေးဆရာ၊ ဘယ်ပညာရှင်မျှ စာအုပ်မထုတ်သေးဘူး”

“ခင်ဗျား ထုတ်ပါလား . . . အရူးဦးခြောက်ပေရ”

“ထုတ်မှာ ။ ဧကန်မုချ ထုတ်မှာ ။ ဘုရားစူး၊ မိုးကြိုးပစ်ထုတ်ကို ထုတ်မှာ . . . ကိုယ့်လူ နှစ်ချီးထူတို့ ရ။ ငါများ ထုတ်ရင်လေ ရာဇကုမာရ ကျောက်စာလို ဘာသာလေးမျိုးနဲ့ ထုတ်မယ်ဟေ့။ အင်္ဂလိပ်လို၊ ပြင်သစ်လို၊ တရုတ်လို၊ ဂျပန်လို ကမ္ဘာသုံးဘာသာစကားလေးမျိုးနဲ့ ထုတ်မှာ ကွ . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား”

“ဒီမှာ ဦးခြောက်ပေ စကားကိုလမ်းကြောင်းမလွဲပါနဲ့ ဗျ။ အံ့သွားပေါက်ပြီလားရယ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးပေါက်ပြီလားရယ်၊ ရင်ဘတ်မှာ နို့စူပြီလားရယ်ကိစ္စကို ပြီးအောင်ရှင်းပါဗျ”

“အဟမ်း . . . အေး . . . ရက်(စ်) . . . ရက်(စ်) . . . လျှက်ဆား၊ ဘုန်းကြီးလျှာပွတ်ဆေး၊ ဇာပုံလေးနဲ့ ပို့ကျုံကျွေ ရက်(စ်)ဆား . . . မှန်လို

က်၊ ငန် လိုက်လေကွာ။ ဒီလိုကွ ငါ့လူနှပ်ချိုးထူတို့ ရ။ မင်းတို့ က မင်းတို့ ကိုယ်မင်းတို့ ကလေး မဟုတ်ဘူး ၊ ကာလသားလို့ ပြောတယ်။ ကာလ သားဆိုတာ . . . ကုလားရဲ့ သား မဟုတ်ဘူး နော်”

“သိတယ်ဗျာ . . . ရှင်းတာကို ရှုပ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့ ”

“ကာလသားဆိုတာ ကာလကြီးထဲက သားအရွယ်လေးတွေကို ခေါ် တာကွ။ ကြီးလာမှ လူပျိုကြီးတဲ့ ။ လူပျိုကြီးဆိုတာရောသိလား”

“ကာလသားအကြီးစားကို ပြောတာပေါ့ဗျ”

“နိုး . . . နိုး . . . ဖဲရီး မစ်စတီတ် (Very Mistake) အရမ်းမှားသကွ။ လူပျိုကြီးဆိုတာ . . . လူပျိုလေး . . . ကာလသားလေးလောက်မစွဲလို့ . . . သုံးမရလို့ . . . အူကြောင်ကျားဖြစ်နေတဲ့ အစစအရာရာ ပြုစုပြုတဲ့ ကော င်။ ပြုပြီးရင်း ပြုနေတဲ့ ကောင်တွေကို လူပျိုကြီးလို့ ခေါ်တာ . . . ဟား . . . ဟား . . .ဟား . . .ဟား”

“ခင်ဗျားလက်ထက်ကျမှ အဲဒီ ဒဿန ကြားဖူးတယ် . . .ဖို့”

“ကာလသားကနေ လူပျိုကြီး၊ သူ့ထက်ကြီးသွားတော့ အဖေဖြစ်ရော ။ အဖေဖြစ်ရင် ဒီကောင်တော် လာပြီ။ သောက်သုံးကျကျ မကျကျ အနန္တော အနန္တငါးပါးမှာ စာရင်းဝင် အကျုံးဝင်နေပြီ။ သားသမီးများ ရဲ့ အကန်တော့ခံစာရင်း ဝင်နေပြီ။ ထားကွာ . . . ဒီဖီလော်ဆော်ဖီက ကျယ်ပြန့်တယ်။ ငါမသေခင်မှာ ကျောက်ထက်အကွာရာတင်ခဲ့မယ်။ ကာလသား ဖြစ်ပြီဆိုရင် ပထမအချက် အံသွားပေါက်ရတယ်။ အံလေးချောင်း စုံရတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွှေး ရေးရေးထွက်ရတယ်။ မင်းတို့ ရင်ဘတ်က နို့။ ကြီးကောင်ဝင် ကာလသားဖြစ်ရင် စူကိုစူလာရတယ်။ အဲဒီ အချက်သုံး . . . အဲ . . . အဲ . . . နောက်တစ်ချက် ကျန်သေးသကွ။ ဒါက တိုးတိုးပြောမှ ကွ ။ ဒီမှ နှပ်ချေးထူတို့ . . . ငါ့နားကိုတိုးစမ်း။ နီလာမြင့်တို့ ၊ သီတာမြင့်တို့ ၊

မောင်မောင်လွင်တို့ ၊ ပေါ်ပေါ်ခင်တို့ ၊ ဝက်မတို့ ၊ ကြက်မတို့ ကြားသွားရ
င် လန့်သွားမယ်။ ဒီနားတိုး . . .”

ကာလသားငါးယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်
ပြီး အရူးကြီးဦးခြောက် ပေအနီးသို့ မဝံ့မရဲ တိုးကပ်သွားကြသည် ။

ပြီး . . . နှစ်ကိုယ်ကြား တိုးတိုးလေးမေးလိုက်၏ ။

“ . . . .ကွ။ အဲဒါ ဖြစ်ပြီလား”

“ဖို့ . . . လူယုတ်ကြီး”

“ညစ်ပတ်တဲ့ လူကြီးဗျာ”

“မဟုတ်က ဟုတ်ကဗျာ . . . ဖို့”

“အမ်မာ . . . ပီမိုးနင်းစာအုပ်ထဲမှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရေးတာ။ ကာ
လီဒါသစာအုပ်ထဲမှာ မဖတ်ရဲအောင်ရေးတာ။ ဆရာဝန်တွေရေးတဲ့ ဖို့ +
မ စာအုပ်ထဲမှာ မကြားဝံ့မနာသာ ရေးထားတာ ကျတော့ ညစ်ပတ်တယ်
. . . ယုတ်မာတယ်လို့ မပြောဘဲ၊ ငါက ဗဟု သုတအဖြစ် လူပေါ်စခေတ်
က လူ့သဘာဝအကြောင်း အများ မကြားအောင် တိုးတိုးပြောတာကြ
တော့ မင်းတို့ က ရှုတ်ချကြတယ် ပေါ့”

“ကျုပ်တို့ ရှက်တာပေါ့ဗျ”

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒါ ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူး ကွ။ သိမှတ်ရာလို့ ခေါ်တ
ယ်။ အဲဒီ အချက်လေးချက်နဲ့ ညီညွတ်မှ လူပျိုကာလသားလို့ ခေါ်တယ်။
ကိုင်း . . . မင်းတို့ အဲဒီ အချက်လေး ချက် ညီညွတ်ရဲ့ လား”

“ညီညွတ်ပါတယ်ဗျ”

“ဟုတ်ရဲ့ လား ငါ့လူရ”

“အဟုတ်ပါဗျ”

“ဒါဆို ပြစမ်း”

“ဟာဗျာ . . . ကိုကြီးခြောက်ပေ။ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်းမသိဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့ ကာလသားဖြစ်နေတာ ကြာပြီဗျာ။ ကျုပ်တို့ ကို ခင်ဗျားယုံအောင် လက်ခံအောင် မျက်လှည့်ပြနိုင် မပြနိုင် ဒါပဲသိချင်တယ်”

“အေး . . . အေး . . . အေး . . . မင်းတို့ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးပဲ။ ကလေးကျတော့ ပျော်စရာဖြစ်အောင် လိမ်ပြလှည့်ပြရတယ်။ အဲဒါကို မျက်လှည့်လို့ ခေါ်တယ်။ မျက်စိကို လှည့်စားလို့ မျက်လှည့်လို့ ခေါ်ရတာ ။ နောင်တော့ လူပျိုလေး၊ လူပျိုကြီး၊ အပျိုလေး၊ အပျိုကြီး၊ အဖေ အရွယ်၊ အမေအရွယ်များ ပါ စိတ်ဝင်စားလာလို့ မြေဝိုင်းမျက်လှည့်ကနေ စင်တင်ရုံသွင်း အခပေးကြည့်ရတဲ့ အဖိုးတန်မျက်လှည့် ဖြစ်လာတာပေါ့ကွာ။ ပြီး . . . ပဉ္စလက်လို့ လည်း ခေါ်သကွ။ ပဉ္စလက်ဆိုတာရော သိလား ငါ့လူတို့ ရ”

“မသိဘူးဗျာ . . . ရှိုးပါဦး ဦးခြောက်ပေရ”

“အာရုံငါးပါးနဲ့ ခံစားလို့ မောင် အံ့ဩရအောင် စီရင်ပြလို့ ပဉ္စလက်လို့ လည်း ခေါ်ကြသကွ။ ကိုင်း .. . ငါ့လူများ ဘယ်လိုပဉ္စလက်၊ မျက်လှည့်ကို ကြည့်ချင်သလဲ ပြော။ ဒီတစ်ခါပဲ ငါ့လူများကို ချစ်လို့ . . . ခင်လို့ လေးစားလို့ . . . သနားလို့ . . . ပြမှာ နော်။ နောင်တစ်ခါ လာမပြခိုင်းနဲ့ ဒါပဲ . . . ပြော . . .”

ဒီမှာ ကာလသားအုပ်စုက အချင်းချင်းမေးကြတယ်။

“ဘာပြခိုင်းရင် ကောင်းမလဲ . . . ကျော်လွင်”

“လေထဲကနေ ခေါက်ဆွဲထုပ် ယူခိုင်းရင်ရော”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ ရွှေရိုးပြောတာ ကောင်းတယ်။ ငါတို့ စားလို့ ရမှာ ဟ”

“သချိုင်းကုန်းပေါ်မှာ ကွ။ ငါ မစားရဲဘူး။ မင်းတို့ လည်း မစားသင့်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲဟ . . . စားစရာပဲဥစ္စာ”

“အစာထဲမှာ အမှောင့်ပယောဂ အပဝင်လာရင် ဗိုက်ကြီးပူပြီး သေရောလို့ ငါတို့ အမေ ပြောဖူးတယ်”

“ဒါဆို ဘဲဥကနေ လက်စွပ်ဖြစ်တာမျိုးရော”

“မင်းမှာ ဘဲဥပါလို့ လား”

“ဟင့်အင်း . . . မပါဘူး”

“ကြက်ဥရောပါလား”

“ မပါဘူး”

“ဘာဥပါလဲ ပြော”

“ရွှေဥ”

“မင်းအမေကလွှား။ ဒီအရူးလိုလူကြီးက လူထူးလူဆန်းလို့ နာမည်ကျော်နေတဲ့ အရူး။ မှော်ဆရာလိုလို၊ ပညာသည် လိုလို၊ ပျောက်စေဆရာလိုလို နာမည်ကျော်နေတဲ့ အရူး။ မတော်မရော် သွားမလုပ်လိုက်နဲ့ ။ သူဘာလဲ ငါတို့ သေသေချာချာ သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး ။ ခုဟာက သူများပြောနေတာ ဟုတ်မဟုတ်သိချင်လို့ ချော့မော့အရောဝင်ပြီး ပညာစမ်းကြည့်နေတာ။ ဒီလိုလုပ် . . .”

“ပြော . . . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူဟာ အရူးစစ်စစ်ပဲလား ... အထူးစစ်စစ်ပဲလား ... ဒါမှ မဟုတ်
မျက်လှည့်ပဉ္စလက် ကျွမ်းကျင်သူပဲလား ... ဒါမှ မဟုတ် ... ဟို ... ဘာ
တဲ့ ... ဂံ ... ဂံ ...”

“ဂန္တီရ ...”

“အေ ... ဂန္တီရပညာရှင်လား၊ လူကဝေလားဆိုတာ သိချင်လို့ ထူး
စမ်းနေတာ။ ဟိုမှာ ကြည့် ...”

ဒီမှာ ကျော်လွင်ဆိုသူ ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသူ လူရွယ်က သချိုင်းကုက္ကို
ပင်ကိုင်းဖျားမှ နားလိုက်ပျံလိုက်၊ တွတ်ထိုးလိုက် လုပ်နေကြသည့် စာက
လေးသုံးကောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် တယ်။

“စာကလေး တွေလား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ စာကလေးကို လက်နဲ့ မဖမ်းဘဲ၊ လေးခွ
နဲ့ မပစ်ဘဲ သူ့ကို အရှင်ဖမ်းခိုင်းကြည့်မယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ကျော်လွင်ရာ၊ မင်းဟာကလည်း ...”

“ကျော်လွင် ... မင်းလုပ်ခိုင်းတာ မျက်လှည့် မဟုတ်ဘူး ”

“သိတယ် ... ဒါ ပဉ္စလက်နည်းပဲ။ ပဉ္စလက်ဆိုတာ မျက်လှည့်ပညာ
ထက် ပိုအဆင့်မြင့်တယ်။ ဒီလူကြီးလုပ်ပြနိုင်ရင် သူ့ကိုငါတို့ အရူးပေမခွ
လေးစားတန်ဖိုးထားရမယ်”

“မလုပ်နိုင်ရင်ကော ...”

“ငါတို့ မြို့ထဲမှာ သူနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ကြားကြားနေရတဲ့ ကောလဟာလ
တွေက ပုံကြီးချဲ့မှန်း သိဒ္ဓိတင်နေမှန်း အကြံအဖန်လုပ်နေမှန်း ပေါ်ပြီ
ပေါ့ ... စိန်အောင်ရာ ... ဟုတ်ဘူးလား”

“အေး . . . ဒါလည်း ကောင်းတယ်။ ခပ်ဆန်းဆန်းလည်း မျက်မြင်ကို ယ်တွေ့ သိရတာ ပေါ့။ ကိုင်း . . . လုပ်ခိုင်း ကျော်လွင်”

“ဗျို့ . . . ဦးခြောက်ပေကြီး”

“ဗျာ . . . ဗျ”

“ကျုပ်တို့ ပြခိုင်းတာမျိုး လုပ်နိုင်ပါ့မလားဗျ”

“လုပ်လို့ ရတာ မျိုးဆို လုပ်ပြမှာ ပေါ့ဗျာ။ လုပ်လို့ မရတာ မျိုးဖြစ်နေရင် ခေါင်းယမ်းလိုက်မှာ ပေါ့”

“ခင်ဗျားက ပဉ္စလက်မျက်လှည့်ဆရာကြီးဥစ္စာ၊ ရရမှာ ပေါ့”

“ငါက မင်းတို့ ပြောကြသလို အရူးပါကွာ။ နေပါဦး . . မင်းတို့ လုပ်ခိုင်းတာ ငါမလုပ်ပြနိုင်ရင် မင်းတို့ က ငါ့ကို အရေးယူမှာ မို့လား”

“မယူပါဘူး။ ဒါပေမင့် . . .”

“ဒီမှာ နှပ်ချေးထူတို့ ”

“ဘာဗျ”

“အဲ . . . လေ . . . မောင်ကာလသားတို့ . . . ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ ကို လာပါလို့ လည်း မဖိတ်၊ ဘာမဆိုလုပ်ပြနိုင်တယ်လို့ လည်း မကြွား။ အခု ကိစ္စက မောင်ရင်တို့ ဘာသာ မောင်ရင်တို့ ရောက်လာ . . . အရူးကို အင်တာဗျူးကွက်ရှင်တွေမေး။ ငါကလည်း မျက်လှည့်ပြခဲ ပဲလှော်တစ်စွဲ မယူပေါင်ဗျာ။ ငါ့ဘာသာ ငါနေတာဥစ္စာ။ မင်းတို့ ပြောတာ လုပ်မပြနိုင်ရင် သချိုင်းပြောင်းရဦးမှာ လား . . . ပြောပါဦး”

“လွယ်လွယ်လေးပါဗျာ။ ခင်ဗျားကလည်း . . .”

“လွယ်ရင်လုပ်မယ် ကိုယ့်လူတို့ ။ ခက်ရင် ဆောရီးပဲ”

“ကိုကြီးခြောက်ပေ”

“ဘာတုံး ခင်ဗျ”

“ခင်ဗျား . . . အင်္ဂလိပ်လိုရော ပြောတတ်လို့ လား”

“ကြားဖူးနားဝလေး ချီးကြည့်တာမောင်ရာ . . . သိပ်မတတ်ပါဘူး။ ရိုတ်စပီးယားဝတ္ထုလောက်ပဲ ဖတ်နိုင်ပါတယ် . . . အဟတ် . . .”

အားလုံး အရူးကြီးဦးခြောက်ပေရဲ့ ပြောင်ပြက်ပြက် ရွှင်ပျော်ပျော် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားအကဲခတ်သလို ကြည့်နေရာမှ . . .

“ဦးခြောက်ပေ . . . ဟိုသစ်ကိုင်းပေါ်က စာကလေးတွေ တွေ့လား”

“အေး . . . တွေ့ပါ့”

“အဲဒီ စာကလေးသုံးကောင်ထဲက တစ်ကောင်ကို အခုရပ်နေရာက နေ ခင်ဗျားလက်ထဲရောက်လာအောင် လုပ်ပြဗျာ”

“ဟေ . . . မင်းတို့ ဟာက မျက်လှည့်မှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟ ငါ့လူတို့ ရ”

“ခင်ဗျား လုပ်နိုင်မှာ ပါဗျာ။ နာမည်ကြီး ဂန္ထီရအရူးဥစ္စာ”

“မလွယ်ဘူးကွ။ ဒါ ငါမွေးထားတဲ့ ငှက် မဟုတ်ဘူး ။ သဘာဝအတိုင်းနေကြတဲ့ တိရစ္ဆာန်။ အခြားဟာ လုပ်ကွာ။ ဥပမာ လေထဲကနေ ငါးမူးစေ့ယူပြတာ၊ သကြားလုံးယူပြတာ၊ ပန်းပွင့်ယူပြတာ၊ ဖျောက်ပြတာ”

“ဒါက လူလိမ်လူညာတွေ အလုပ်ပါဗျာ။ စာကလေးပဲ ခင်ဗျားလက်ပေါ် ခေါ်ပြပေးပါ”

“တခြားဟာခိုင်းပါ ငါ့လူတို့ ရာ”

“မပြချင်လည်း နေဗျာ။ ကျုပ်တို့ က ခင်ဗျားကို ခင်လို့ မင်လို့ အရူး

ပေမင့် ကျုပ်တို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေနဲ့ တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံနေတာ။ ဒါမှ သဘောမပေါက်ရင်လည်း နေဗျာ။ နောင်လည်း ခင်ဗျားဆီ ကျုပ်တို့ မလာတော့ဘူး။ ခင်ဗျား . . . အလကား . . . အရူး ဖွတ်ကျားပဲ။ လာ . . . လာ . . . သွားကြစို့”

“ဂိုးပြီ . . . အရူးဦးခြောက်ပေရ”

“ဟ . . . ဟ . . . နေကြပါဦးဟ။ အမျိုးကောင်းသား . . . သူကောင်းမျိုးရိုး၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီး သားတို့ ရ။ Stop ကြပါဦးဟ”

“Go . . . Go . . . quickly running go . . . ဟေ့ . . .”

ဦးခြောက်ပေကို လူငယ်များက ဒေါပွရှုတ်ချပြီး ပြန်လှည့်သွားကြရော။ နောက်ကနေ ကျုံးရုန်းအော်ဟစ်ပါလေရော။

“နေကြပါဦးဟ . . . ရပ်ကြပါကွ။ ဟေ့ . . . ကာလသားတွေ ရပ်ကြပါဦး”

ပြီး . . . အပြေးလိုက်ချလာတယ်။

“ဘာခွီးဦးမလို့ လဲ . . . အရူးဦးခြောက်ပေ”

“မင်းတို့ ကလည်း ဒေါနချည်းပဲကိုးကွ။ စံပယ်လေး၊ ခွေးသေးပန်းလေး၊ လက်ခုပ်ပွင့်လေး တစ်ပွင့်တလေ မပါဘူး . . . ချီး . . . မှ ပဲ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ ငါ့လူ ကာလသားတို့ ရာ။ မင်းတို့ အပေါ် လေးစားတဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ငါသဘောပေါက်ပါပြီကွာ။ ကိုင်း . . . ကိုင်း . . . ငါ့လူများကြည့်ချင်တဲ့ ပဉ္စလက်ပညာအဆန်းကို ဒီတစ်ကြိမ် အားနာလွန်း၊ ခင်မင်လွန်းလို့ ပြပါမယ်ကွာ။ လာကြပါ . . . အားလုံး လာကြပါ”

“တကယ်နော်”

“Yes”

“ဘုရားစူး”

“Yes”

“မဖဲဝါ ခင်ဗျားကိုကုပ်ချိုး”

“Very good”

“ကိုင်း . . . ဘော်ဒါတို့ ရှုစားကြပါစို့လားဟေ့”

“ဝေး . . . ဝေး”

“ဒါမှ ဦးခြောက်ပေကွ”

“ဟေ့ . . . ကာလသားတွေ . . . ဟိုစာကလေးသုံးကောင်ထဲကနော်”

“Yes”

“အထီးကို ခေါ်ပြရမလား၊ အမကို ခေါ်ပြရမှာ လား”

“အထီး အမ . . . ခင်ဗျားက ဘယ်လိုခွဲလို့ တုုံးဗျ . . . ဦးခြောက်ပေရ
”

“ခေါင်းကြီးကြီး၊ ကိုယ်လုံးကြီးကြီး၊ မျက်ကွင်းစပ်မှာ ပါးမုန်းမွေးနဲ့
က အထီး။ ခေါင်းသေးသေး၊ ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်၊ အမြီးရှည်ရှည်က အမ
ပေါ့ . . . ငါ့လူရ။ မင်းတို့ က ဂျနရယ်နောလစ်(စ်) နိမ့်ပါကွာ”

“ဒါဆို ဟို ပါးမုန်းနဲ့ အထီးကို ခင်ဗျားလက်ပေါ် ခေါ်ပြဗျာ”

“ကိုင်း . . . ယခု အချိန်မှ စ၍ နိုင်ငံကျော်မျက်လှည့်ဆရာကြီး ဆရာ
ပဏ္ဏာဝ၊ ဆရာဝီကိုလာတို့ ၏ . . . ဆရာ . . . အဲလေ . . . သားတပည့်များ
၏ နောက်ဆုံးမြေးဖြစ်သော ကျွန်ုပ် . . . အင်္ဂလန်ပြန် . . . အိန္ဒိယမှာ ချေး

ဝင်ယိုသော ...ပဉ္စလက်ဆရာကြီး ဦးခြောက်ပေ ခေါ် မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆို
င်ရာ အရူးများ နာယက . .. မစ္စတာခြောက်ပေ အမိန့်ပေးလိုက်သည်
ဗျား ...။ ကိုင်း ... ဤသချိုင်းကုန်း၌ တစ်ပင်တိုင်မြနန်း ... အုတ်ကျိုး
အုတ်ပဲ့ ... ဂူနှင့်စံမြန်းနေသည့် ... သချိုင်းစောင့် မဖဲဝါတို့ ၊ ခင်ဖဲဝါတို့
၊ ရွှေဖဲဝါတို့ နှင့်တကွ ... သချိုင်းကုန်း ဒရဝမ် မောင်ပွေးထူကြီးတို့ ၊
ဟောဟိုသစ်ကိုင်းပေါ်က စာကလေးသုံးကောင်အနက် ... ပါးမြိုင်မွေး
နှင့် စာအထီးအား ကျွန်ုပ်လက်ဝါးပေါ်သို့ ... မတိမ်းမစောင်း ... ဗိန်း
ဗောင်း အဲလေ ... မှားလို့ ... ရွာစားကြီးစိန်ဗေဒါရဲ့ မင်္ဂလာဗျောညွန့်
နှင့် အရောက်ပို့ကြစေဗျာ ... ခြုံ ... ဖွ ... ဂလုံ ... ဂလွမ် ... ဂလောက်
... ဂလု ...”

“ခြုံ ... ဖွ ... ဂလုံ ... ဂလွမ် ... ဂလောက် ... ဂလု ...”

“ဒါကြောင့်လည်း အရူးလို့ ခေါ်တာကွ ကျော်လွင်ရ”

“ဘာဂါထာမှန်းလဲ မသိဘူး။ တစ်ခါမျှ မကြားဘူးပေါင်ဗျာ”

“ဦးခြောက်ပေတင်ရူးတာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါတို့ ပါ သူနဲ့ အပြိုင် ရူးနေ
သလိုပဲကွ ... အဟတ် ...”

“ဘာလိုလိုနဲ့ ငါတို့ ငါးယောက်လည်း အရူးအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်နေပြီဟေ့”

“ခြုံ ... ဖွ ... ဂလုံ ... ဂလွမ် ... ဂလောက် ... ဂလု ... လာလှည့်
နားလှည့် ငါ့သားလေး။ လာလှည့် ... အဖေ့လက်ပေါ် လာနားလှည့်။ ခြုံ
... ငါးရဲ့ ... ငါးပနော် ... ငါးပြေမ ... ငါးမြွေထိုး ... ငါးရှဉ့် ... ငါး
ရူ ... ငါးကျည်း ... ခြုံ ... ဂလုံ ... ပလုံ ... ဂုံ ... ဂွမ် ရောက် ... ရောက်
က် ... ရောက်”

အရူးဦးခြောက်ပေဟာ ပါးစပ်ကနေ ပေါက်ကရတွေရွတ်ပြီး သူ့ ညာ

လက်ဝါးကို ဆန့်ဖြန့်ထားတုန်းရှိသေး . . .

အလို . . .

ထူးဆန်းလိုက်ပါဘိ။ ကြည့်စမ်း . . . စာခေါင်းကြီးလေးတစ်ကောင်
ကျစ်ကျစ်နဲ့ အော်မြည်ရင်း အရူးဦးခြောက်ပေရဲ့ ညာလက်ဝါးပေါ်မှာ
လာနားနေလေရဲ့ ။

“ဟာ . . .”

“ဟယ် . . .”

“ဟုတ်လှချည်လားဟ”

“အံ့ရောဟေ့”

“ကိုင်း . . . ယုံပြီလား ငါ့လူတို့ ”

“တော်လှချည်လား ဦးခြောက်ပေရ ဘယ်လိုများ စီရင်လိုက်တုံးဗျာ”

“ဒါ အကင်းရှိပါသေးကွာ။ ဒီမှာ ကြည့် . . . ခြုံ . . . ဂလုံ . . . ဂလွမ် . .
. ပျောက်စေ . . .”

“ဟာ . . .”

“မရှိတော့ဘူးဗျာ”

“အေးဟ . . . ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

အရူးဦးခြောက်ပေက ပြောရင်းကနေ ညာလက်ဝါးထဲရှိ ဟိုလှည့် ဒီ
ကြည့် ကျစ်ကျစ် ကျစ်ကျစ်နဲ့ အော်နေသည့် စာကလေးကိုယ်ပေါ်သို့ သူ
ဘယ်လက်နဲ့ အုပ်ချလိုက်ရော စာကလေးပျောက်သွားပါရော . . ။

“ပျံများ သွားပလားဟ”

“ပျံ့ရင် မြင်ရမှာ ပေါ့ဟ”

“သူ့ ဘယ်လက်ဝါးထဲမှာ ရှိမှာ ပဲ”

“ကိုင်း . . . ကာလသား . . . အမျိုးကောင်းသား . . . တက္ကသိုလ်ဝင်
ကျောင်းသား . . . ဆွေကြီးမျိုးကြီး . . . ဆင်နဲ့ ဂေါ်ဇီလာ စပ်ကျသည့် သူ
ကောင်းမျိုးရိုးသားတို့ . . . စာကလေး ဘယ်ရောက်သွားပလဲဟေ့”

“ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ဗျ”

“ဟုတ်ရဲ့ လား ဆရာလေးတို့ ရဲ့ ”

“ခင်ဗျားလက်ကို ဖြန့်ပြ လိုက်လေဗျာ”

“ပျံ့သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲကွ . . . ကာလသားတို့ ရ”

“ပျံ့ပျံ့ဗျာ။ ခင်ဗျား ဘယ်လက်ထဲမှာ စာကလေး . . . ဖွင့်ပြ”

“ကိုင်း . . . ပြပြီဟေ့။ အပ်ချလောင်း . . . ဝှမ် . . . ဂလုံ”

“ဟယ် . . .”

“ဟာ . . . မရှိပါလားဟ”

“ဘယ်ရောက်သွားတုံးဟ . . . ကျော်လွင်ရ”

“အေးကွ . . . မျက်စိအောက်မှာ ပဲ ပျောက်သွားသလား”

“တွေ့လား၊ ရှိလား . . . ငါ့လူတို့ ”

“မရှိတော့ဘူးဗျ”

“ဒါဆို ဘယ်ရောက်သွားတုံး ပြောကြပါဦး”

“မသိဘူးဗျ။ ပြန်ခေါ်ဗျာ . . . ဦးခြောက်ပေကြီး . . . လုပ်ပါ”

“မြင်ချင်တယ်ပေါ့ . . . အဟတ်”

“မြင်ချင်လို့ ပြောနေတာပေါ့ဗျ”

“တကယ်ကြည့်ချင်တယ်ပေါ့ . . . အဟတ်”

“ခင်ဗျား တော်တော်ရစ်တဲ့ အရူးကြီးပဲဗျ . . . ပြပါ”

“ကိုင်း . . . မေးမယ် ငါ့လူတို့ ။ မင်းတို့ ထဲမှာ ဘယ်သူလက်ကိုင်ပဝါ ပါသလဲ”

ဒီမှာ ခင်သိန်းက . . .

“ကျုပ်မှာ ပါတယ်ဗျ”

“ပါရင် ဒီကိုယူလာခဲ့”

ခင်သိန်းက အရူးဦးခြောက်ပေရှိရာကို သွားပြီး သူ့ရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ အဖြူကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။

“မင်းကိုင်ထားပါ . . . လူကလေး။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖြန့်ကိုင်ထား”

ဒါနဲ့ ခင်သိန်းက လက်ကိုင်ပဝါကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖြန့်ကိုင်ထား လိုက်တယ်။

“ကိုင်း . . . မင်းလက်ကိုင်ပဝါထဲကို ငါထည့်လိုက်မယ် . . . ကြည့် . . .”

အရူးဦးခြောက်ပေက ပြောရင်း လက်ကိုင်ပဝါထဲကို ဘယ်လက်နဲ့ အုပ်ပြီး ထည့်လိုက်တယ်။ ဘာကောင်မျှ မပါပါဘူးဗျာ။

“လေးဖက်ချည်လိုက် ငါ့လူ”

“ဘာမျှ မပါမရှိဘူးဗျ”

“လျှာမရှည်နဲ့ ငါ့လူရာ။ ချည်မှာ သာ ချည်လိုက်ပါ”

ဒါနဲ့ ခင်သိန်းက လက်ကိုင်ပဝါကို ထောင့်ဖြတ်လေးဖက် ချည်လိုက် တယ်။

“ပြီးပလား”

“ပြီးပြီ”

“ပြီးရင်း မင်းဘယ်လက် အကျီအိတ်ထဲကို ထည့်လိုက်”

“ထည့်ပြီဗျာ”

“ထည့်ပြီးရင် ပြီးပြီ။ အားလုံးပြန်တော့”

“စာကလေး ဘယ်မှာ တုံးဗျ”

“ပြန်တော့ကွာ။ ဪ . . . ငါ့လူတို့ သချိုင်းဝကိုရောက်ရင် အကယ် လို့ များ စာကလေးက မင်းတို့ နဲ့ ပါခဲ့ရင်ပေါ့ကွာ။ အိမ်ခေါ်မသွားနဲ့ ငါ့လူ ။ သချိုင်းဝမှာ ပဲ ပြန်လွှတ်လိုက် . . . ကြားလား . . . နားလည်လား”

“ပါမှ မပါပဲဥစ္စာ။ ခင်ဗျား ဘာနှိုးနေတာလဲ”

“အေးပါ . . . ပါခဲ့ရင်လို့ ပြောပြီးပါပကောကွာ။ အိမ်ခေါ်မသွားနဲ့ ဆို တာ အခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ။ ဒီစာကလေးက သချိုင်းကုန်းက စာက လေး။ သူ့မှာ မယားနှစ်ယောက်နဲ့ . . . အဟတ် . . . အဟတ် . . . ပြီး သချို င်းကုန်းပျော်ငှက်ကိုယ့်လူ။ မင်းတို့ အရပ်မှာ သူ ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ ချစ်ခြင်းကို မခွဲကြပါနဲ့ ။ ကိုင်း . . . ငါ့လူ ကာလသားများ Go out quickly go . . . မြန်မြန်ပြန်”

အရူးဦးခြောက်ပေဟာ ပါးစပ်ကလည်း အင်္ဂလိပ်လိုပြော၊ လက်က လည်း နှင်သလိုလုပ်ပြီး နောက် အနီးရှိ (စိတ်ဓာတ်မြသန်း) အသက် (၁

၀၃) နှစ်ဟု ရေးထိုးထားသော အုတ်ဂူကြီးပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက် လိုက်ကာ သမထထိုင်သလို ထိုင်ပြီး ဝင်သက်ထွက်သက်ကို မှတ်နေ လို က်လေရဲ့။

ကာလသားငါးယောက်လည်း ဂန္တီရလိုလို၊ မျက်လှည့်လိုလို၊ ဘာ လိုလိုနှင့် အူကြောင်ကြောင်လုပ်ပြသွားသည့် လုပ်ရပ်ကို တွေးပြီး စဉ်း စားကြတယ်။

“ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမှာ လဲ ကျော်လွင်”

“ဘယ်လိုမျှ လုပ်မနေနဲ့။ ဒါ သိပ္ပံပညာရှင် မဟုတ်ဘူး။ ဟိုလူပြော၊ ဒီလူပြောနဲ့ ကောလဟလဖြစ်နေတဲ့ အရူးဥစ္စာ။ အရူးဟာ အရူးလိုပဲ ပြောမယ်၊ လုပ်ပြမယ်။ ငါတို့ လည်း သူနဲ့ ပြိုင်ပြီး ရူးမနေနဲ့ တော့။ ဇာတ်လမ်းပြီးပြီ။ ပြန်စို့”

စိတ်မနှံ့သူ အရူးကြီးကား သူ့အလုပ်ကိုသူ အုတ်ဂူပေါ်မှာ ဈာန်ဝင် စားပြီးလုပ်နေတယ်။ နောက်ဆုံး ကျော်လွင်တို့ ကာလသားအုပ်စု သ ချိုင်းကုန်းကနေ ပြန်လှည့်ထွက်အလာ ...

ဒီမှာ ခင်သိန်းက စပြီး ဖောက်ပါရော ...

“ဟ ... ဟ ... ကျော်လွင် ... ကျော်လွင် ...”

“ဘာတုံး ... ခင်သိန်း ... ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲကွ။ အလန့်တကြား”

“ငါ့ ... ငါ့အိတ်ထဲမှာ လှုပ် ... လှုပ်နေတယ်ဟ”

“ဘာ ...”

“ဘာလှုပ်တာတုံး ... ခင်သိန်း ငကြောင်ရ”

“ဟ ... ဟ ... တကယ်လှုပ်နေတာဟ”

အားလုံး ဝိုင်းကြည့်လိုက်တော့ လက်ကိုင်ပဝါထည့်ထားတဲ့ ခင်သိန်းရဲ့ ဘယ်ဘက်အင်္ကျီအိတ် တကယ့်ကိုလှုပ်နေတာ။

“ဟာ . . . ဟုတ်တယ်ဟ”

“ထုတ်ကြည့်စမ်း . . . ခင်သိန်း။ မြန်မြန်လုပ်ပါကွ”

ဒီ မှာ ခင်သိန်းက အရူးကြီးစီရင်ပေးလိုက်တဲ့ လက်ကိုင်ပဝါကို အသာထုတ်ပြီးဖွင့်လိုက်ရော . . .

“ဟာ . . .”

“ဘုရားရေ”

“အလိုလေးလေး”

“ဗုဒ္ဓေါ . . . ဆန်းလှချည်လားဟ . . . ဟေ”

အားလုံး မြင်လိုက်ရသည် ကား လက်ကိုင်ပဝါထဲမှ စာခေါင်းကြီးပါး မုန်းမည်းလေး တစ်ကောင်။ စာကလေးသည် ကျလစ်ကျလစ်အသံပြုရင်း သူတို့ အားလုံးကို မျက်လုံးကစား၍ လိုက်ကြည့်နေသည် ။ သည့်နောက် ကိုယ်လုံးမွေးများကို ဖွခါလိုက်ပြီး လက်ဝါးပေါ်ရှိ လက်ကိုင်ပဝါထဲမှ လှစ်ခနဲ အတောင်ဆန့်လို့ သချိုင်းကုန်းအတွင်းဘက်ရှိရာသို့ ပြန်သွားတာကို အားလုံးမြင်လိုက်ရတယ်။

ကာလသားအားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းလောင်းပွင့်လို့ ။ ဘာစကားမျှ မပြောနိုင်ကြ။ ဟို အရူးဦးခြောက်ပေ ထည့်ပေးလိုက်တုန်းက လက်ကိုင်ပဝါထဲမှာ ဘာမျှမပါ။

အခု သချိုင်းကုန်းအဝင်ဝရောက်တော့ အထဲမှာ စာအရှင်ကလေး တစ်ကောင် ဖြစ်နေတယ်။ အားလုံး အံ့သြကုန်ကြတယ်။

မျက်လှည့် . . .

လက်လှည့် . . .

ပဉ္စလက် . . .

ပြီးတော့ . . . ကြားဖူးနားဝ ပဉ္စလက်ဂမ္ဘီရ။

အဲဒါ ဘယ်အချက်နဲ့ ကိုက်ညီနေသလဲ။ စဉ်းစားအဖြေရှာလို့ လုံးဝမ

ရ။

***

(၂)

ကျွန်ုပ်သည် လူငယ်ကာလသားလေးများ ဖြစ်ကြသော မောင်ကျော်လွင်၊ မောင်ခင်သိန်း၊ မောင်စိုးမြင့်၊ မောင်ချစ်ဖွယ်တို့ ပြန်ပြောနေသည့် အရူးဦးခြောက်ပေ၏ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ပဉ္စလက်ဂမ္ဘီရကို ကြားသိရသောအခါ . . .

အရူးဦးခြောက်ပေဆိုသူကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားခဲ့ရလေ၏။

သို့နှင့် . . .

ကျွန်ုပ်သည် ဂမ္ဘီရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် စာရေးဆရာပီပီ လူအများက အာရုံစိုက် စိတ်ဝင်စားနေကြသည့် အရူးကိုခြောက်ပေရဲ့ နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ပါရင်း အရူးလူထူးဆန်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို သုတေသနပြုနေမိတော့၏။

သူ့ကို ချဉ်းကပ်လေ့လာတော့မှ . . .

အာရုံထူးဆန်းသော၊ ဘဝဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်သော လူထူးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂမ္ဘီရဆန်ဆန်ဘဝကို ကျွန်ုပ် သိခွင့်ရခဲ့တော့သည်။

လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူများ သိတော်မူကြသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် နာမည်ကျော် မဂ္ဂဇင်းကြီးများမှာ အရူးဇာတ်ကောင်များ နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည် များကို ရေးသားခဲ့ဖူး၏။

ကျွန်ုပ်ရေးသားခဲ့သည့် ဝတ္ထုဇာတ်ကောင်များ တွင် . . .

လူထူးဆန်း ဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော် ပါဝင်၏။

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးလို လူဆန်းလည်း ပါဝင်၏။

ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်ဘဝအရွယ်တုန်းက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အရူးဦး ပေါက်ကျော်ဆိုလျှင် ဒေါသကြီး၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရေမချိုး။ အရူးမ မသောင်းရဲ့ ယောက်ျားဟု ပြောကြလျှင် ဝါးရင်းတုတ်နှင့် လိုက်ရိုက်၏။

သွားလေရာ ပခုံးသိုင်းအထုပ်ကြီးလည်း ပါ၏။

လူပြောင်လူနောက် လူရွတ်များက သူစားနေသည့် ထမင်းပုံထဲသို့ သဲများ ပစ်ထည့်သွားလျှင် အားရပါးရ ကလော်တုတ်ပြီး အုတ်ခဲကျိုးများ နှင့် လိုက်ပစ်၏။

ပစ်လို့ ဆဲလို့ ဝလျှင် ဒူးပေါ်အောင် ပုဆိုးညစ်ညစ်ကြီးလှန်ပြီး ချွေး များကိုသုတ်၏။ ပြီး သဲရောနေသည့် ထမင်းထုပ်ကို အကုန်ပြန်စားလေ ၏။

သူသည် (ယခုအခါ သန်လျင်မြို့လယ် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူခမ္မာရုံ) ဟု အကျော်ဇေယျ မြို့ကျက်သရေဆောင်ဖြစ်လာမည့် သဲပုံစေတီ တန်ဆောင်းမှာ နေ၏။

ထိုစဉ်က သဲပုံစေတီသည် ကိုးတောင်ပြည့်စေတီ ဖြစ်၏။ ကွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်များ ဝင်အိပ်ကြ၏။ ဖဲသမား၊ မျောက်ပန်းသမားနှင့် အရက်သမား၊ အမူးသမားများ ကြိုသလိုနေကြသည့်နေရာ ဖြစ်လေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ အရူးဦးပေါက်ကျော်ကြီး ၎င်းသဲပုံစေတီဘုရားရိပ် မှာ ကွယ်လွန်သွားလေ၏။

သူကွယ်လွန်သော် သူ့ကို ခင်မင်သနားကြသော ဘုရားလူကြီးခေါ်ရ
ကောင်းသည့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူကြီးများက သဂြိုဟ်ပေးရန် ပြင်
ကြ၏။

ဒီ မှာ သူ့အဝတ်စုတ်ထုပ် ကြေးလက်လေးသစ် နံဟောင်အဝတ်အ
စားများကြားမှ ငွေစက္ကူများ၊ ငါးမူးစေ့၊ ကျပ်စေ့၊ မတ်စေ့၊ ဆယ်ပြားစေ့၊
ငါးပြားစေ့ စသည့်ငွေများ များစွာကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိခဲ့ကြလေ၏။

အရူးဦးပေါက်ကျော် နှစ်ပေါင်းများစွာ တောင်းရမ်းစုဆောင်းရရှိသ
ည့်ငွေများကို ဘုရားလူကြီးများက ဦးပေါက်ကျော် ဘဝကူးကောင်းရန်
အတွက် သူ့ငွေများဖြင့် ...

ကိုးတောင်ပြည့်စေတီကို ထုံးသင်္ကန်းကပ်ပေး၏။ ရွှေချပေး၏။ ရ
ဟန်းသံဃာများအား ဆွမ်းသင်္ကန်းလှူ၍ အမျှအတန်း ပေးဝေခဲ့၏။

ကျွန်ုပ် သိမြင်သမျှ ရေးရလျှင် ...

အရူးဦးပေါက်ကျော်ကြီးကို အိပ်မရ၊ စားမရ၊ နေလို့ မရအောင်
အမျိုးမျိုး နှောင့်ယှက်ကြသူများ တွင် ကျွန်ုပ်၏ အသိသူငယ်ချင်း လူပေ
လူတေများ ပါဝင်ကြလေ၏။

နောင်အခါ သူတို့သည် ...

အရွယ်မရောက်ခင် ကလေးထောင် (ခေါ်) လူငယ်ပြုပြင်ရေး စခန်း
များ သို့ ရောက်သွားကြရ လေ၏။

အရွယ်ရောက်လာသောအခါ အင်းစိန်ထောင်နှင့် နှစ်ပါးသွားကြရသ
ည်။ မြို့ကျော်လူမိုက် များ ဖြစ်ကာ အချို့ အသေဆိုးနှင့် သေဆုံးကြ၏။

ထွန်းမြင့်ဆိုသူကား အသက်အရွယ်ရ လာပြီးနောက် နောင်တများ နှင့်
တရားသမားများ ဖြစ်နေကြသည် ကို ယနေ့တိုင် မြင်နေရ၏။

ပြီး...

ကျွန်ုပ်သည် အရူးမ ဒေါ်သောင်းအကြောင်းကိုလည်း ရေးဖူး၏။ အကျဉ်းချုံးမျှ ပြန်ရေးရလျှင် အရူးမကြီးဒေါ်သောင်းသည် ခေတ်ပညာတတ် ဖြစ်၏။ သူ့သားသမီးများ လည်း ပညာတတ်များ ဖြစ်ကြ၏။

ဘဝကံဝဋ်ကြွေး၊ အထုံရေစက် မည်မျှရင့်ညောင်းလို့ လည်း မသိ၊ ဒေါ်သောင်းကို ခေတ်မီဆေးဝါး၊ စိတ်ရောဂါပညာရှင်များ နှင့် ကုသပေးသည့်တိုင် စိတ်မမှန်သည့်ရောဂါ လုံးဝမပျောက်။

သူကား... ဦးပေါက်ကျော်လို မကြမ်းတမ်း။

ထိုစဉ်က ဂိုးလံဖလိတ်၊ စီးကရက်။ နောင် ပရုပ်အေးစီးကရက်ကို ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး ဒေါ်တင်တင်မူစတိုင်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဒေါ်ဘေဘီနွဲ့စတိုင် ခဲ၍ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် စမတ်ကျကျဝတ်စားပြီး အင်္ဂလိပ်သီချင်းများကို အသံနေထား မှန်ကန်စွာဖြင့်ဆိုရင်း ဥဒဟို လျှောက်သွားနေလေ့ရှိ၏။

သူ့ကို ဘယ်လိုပဲစေ၊ နောက်နောက် လုံးဝမဆဲ။ ရန်မပြု။ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံး။

အင်္ဂလိပ်သတင်းစာကို လမ်းဆုံအုတ်ခုံမှာ ထိုင်၍ အော်ဖတ်ပြီး ပညာလာစမ်းသူများကို မြန်မာလို ပြန်ပြလေ့ရှိ၏။

အင်္ဂလိပ်စကားတတ်သူများ နှင့် အင်္ဂလိပ်စာ ပြိုင်ပြောလေ၏။ အလှကြိုက်၏။ အသန့်ကြိုက်၏။ ရူးသော်လည်း သနပ်ခါးအဖွေးသား၊ ခေါင်းမှာ မိန်းမကောင်းပန်းပန်သကဲ့သို့ တစ်ပွင့်တည်းပန်လေ့ရှိ၏။

ဒေါ်သောင်းကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သောအခါ သူမရဲ့ ဈာပနကို ကျကျနန သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

မြို့ပေါ်ရှိ ဂုဏ်သရေရှိ အသိုင်းအဝိုင်း၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီးများ ၊ ပညာတတ်များ ၊ ဒေါ်သောင်းကို ခင်မင်လေးစား ကြင်နာသနားကြသူများက အံ့နှင့်ကျင်းနှင့် အသုဘပို့ လိုက်ပါခဲ့ကြ၏။

အသုဘမချခင် . . .

မိုးကြီးသည်းထန်စွာ ရွာလေ၏။ လူလုံးမမြင်ရအောင်ကို ရွာလေ၏။
။ အိမ်ပေါ်မှာ တရားနာသည့် အချိန်ကစပြီး မိုးသည်းကြီးသည် ရုတ်ခြည်းရပ်ဆိုင်းသွားပြီး မည်းညိုကောင်းကင်ကို ခွဲ၍ နေလုံးရဲရဲ ထိန်ထိန်ကြီးပေါ်လာလေ၏။

အသုဘချ မြေမြှုပ်သဂြိုဟ်ပြီး ပြန်ချိန်အထိ နေပူလေ၏။ အသုဘပို့ အခမ်းအနားပြီးမှ မိုးကြီးသည်းထန်စွာ ရွာလေ၏။

အားလုံးက ဒေါ်သောင်းဘဝ အေးချမ်းမြင့်မြတ်လေခြင်းဟု အတိတ်ကောင်းစကားကို ဆိုကြလေ၏။

နောက်တစ်ရှူးကား . . .

ကုက္ကိုပင်ခွကြားမှာ စောင်ကိုပုခက်လုပ်အိပ်ပြီး ဇာတ်မင်းသားကြီး ဦးဖိုးစိန်၏ တာနောယကွဘီလူးရဲ့ ရင်ကွဲအလွမ်းသီချင်းကို တစ်နေကုန် ဟစ်သည့် အရူးလူထူးဆန်းတစ်ဦး ဖြစ်၏။

မိုးရာသီမှ လွဲလျှင် . . .

နွေနှင့်ဆောင်း . . . နှစ်ရာသီလုံး သစ်ပင်ပေါ်မှာ နေ၏။ သီချင်းဆိုအလွမ်း အလွန်ကောင်းလေ၏။။

“ရေစီးအကျော်တွင် x x x လှေကြီးပေါ်တွင် လှေငယ်တင်လို့ အလှည့်တွင် ပဲ့စင်က

လှုပ်သည့်နှယ် × × × ရွှေကြုတ်မယ်ရေ ရွှေကြုတ်မယ်ရဲ့ × × ×
မင်း × × × ဂနာမငြိမ်

တာကြောင့် × × × (ခုတော့ × × ×) သပေါက်မလေး × × × ကာ
မရှိန်ဇော × × ×

ဟော × × × ဟော × × ×”

ဆိုသည့် ဂရိတ်ဦးဖိုးစိန်၏ တာနောယက္ခဘီလူး ဓာတ်ပြား
ဇာတ်ထုပ်မှ သီချင်းများကို ဟိုးသစ်ပင်အဖျားကိုင်းမှာ ခြေချထိုင်ရင်း
အော်ဟစ်သီဆို လွမ်းလေ၏။

နောင်အခါ . . . သူနှင့် အပြိုင်လွမ်းသည့် အရူးမတစ်ဦး ၎င်းသစ်ပင်
ခြေရင်းသို့ ရောက်လာ၏။

သူမကလည်း အရူးသီချင်းသည် ကြီးဟစ်နေသည့် ကုက္ကိုပင်အောက်
ကနေပြီး အပေါ်ကိုမော့ကြည့်ကာ တာနောယက္ခဘီလူးရဲ့ ဇနီး သမုခသီ
ဂီဇေါ် ရွှေကြုတ်မယ် ပြန်လွမ်းသီချင်းကို တစ်လှည့်စီအော်ဟစ်၍ အပြိုင်
လွမ်းရကား . . .

ဇာတ်သီချင်းကြိုက်သူများ နေ့စဉ်မဟုတ်သည့်တိုင် ရက်ခြားနား
ထောင်ရင်း သူတို့ နှစ်ဦးရဲ့ ဘဝကို ကြည့်၍ ရင်နင့်ခဲ့ကြရ၏။

၎င်းဖြစ်စဉ်ကို ကျွန်ုပ်သည် မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) စီစဉ်သော က
လောင်စုံမှာ ဝတ္ထုတို အဖြစ် ရေးပေးခဲ့ပါသည်။ များ မကြာမီ ၎င်းအရူး
နှစ်ဦးရဲ့ ကြေကွဲရင်နင့်စရာ အံ့ဩဆန်းကြယ်ဘဝများကို လုံးချင်းဝတ္ထု
ရှည်အဖြစ် အသေးစိတ်ရေးသားသွားမည့်အကြောင်း ကြိုတင်၍ အသိ
ပေးအပ်ပါသည်။

ဒါ့အပြင် . . .

ချစ်စွာသော စာဖတ်သူများ ဖတ်ဖူးပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဗြိစ္ဆာရာသီ
ဖွား နန်းအိမ်ကြို့ လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ကြီးမှ အရူးမလေး ‘ချစ်စု’
အကြောင်း ...

ကျွန်ုပ် အရူးဇာတ်ကောင်များ အကြောင်း အတော်များများ ရေးဖူး၏
။ ကျွန်ုပ်နှင့် အရူးဇာတ်ကောင်များ သည် ဓာတ်တည့်နေလို့ လားမသိ။
ကျွန်ုပ်ဇာတ်ကောင် စိတ်မနှံ့သူ (အရူး) များကို အမြို့မြို့ အနယ်နယ်ရှိ
စာဖတ်သူများက လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားကြသည် ကို ကြားသိခဲ့ရ၏ ။

အချို့က ... သူတို့ ကို သနားကရုဏာဖြစ်ကြ၏ ။

အချို့က ... အံ့ဩဆန်းကြယ် ဖြစ်ရသည် တဲ့ ။

အချို့က ... လေးစားအားကိုးချင်ကြ၏ ။

အချို့သော စာဖတ်သူများ ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဇာတ်လိုက်ကြီး ...

လူထူးဆန်းဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်ကိုလည်းကောင်း ...

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးကိုလည်းကောင်း ...

စိန်စီကကြိုး ရေချမ်းအိုးမှ အဘဦးရေချမ်းအိုးကိုလည်းကောင်း
တွေ့ချင်ကြ၏ ။ သူတို့ အကူအညီကို အလိုရှိကြ၏ ။ သူတို့ ဘဝ အခက်
အခဲများကို ထိုလူထူးဆန်းကြီးများ နှင့် တိုင်ပင်၍ ကြုံတွေ့နေရဆဲ
ဘဝပြဿနာများကို ဖြေရှင်းချင်ကြ၏ ။

ကျွန်ုပ်ထံ ဖုန်းဆက်၍ မေးကြပြောကြ၏ ။

စာရေး၍ ဆက်သွယ် အကူအညီတောင်းကြ၏ ။

လူကိုယ်တိုင် လာရောက်၍ ပင် မေးမြန်းကြလေ၏ ။

ကျွန်ုပ် ထိုထိုသော တွေ့လိုသူများကို ကူညီနိုင်ခွင့်မရခြင်းအတွက်

လွန်စွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဇာတ်လိုက် ‘အဘ’ တို့ နှင့် တွေ့ဖို့ ရာက သိပ်မလွယ်။

သူတို့ က ခြေဦးတည့်ရာနှင့် သွားချင်ရာအရပ်ကို လျှောက်သွားနေ၏။ အိပ်ချင်လျှင်တောင် လမ်းနံလေးသစ်ပင်အောက်မှာ လွယ်အိတ်ခေါင်းခုပြီး အိပ်ချင်အိပ်၏။ စကားလည်း ပြောချင်မှ ပြော၏။ မပြောချင်လည်း တစ်နေကုန်သည့်တိုင် ‘ဟုတ်ကဲ့’ နှင့် ‘ဟင့်အင်း’ ကိုပင် လေကုန်မှာ စိုး၍ ထင့် လုံးဝမပြော။

အဲ . . . ပြောပြီဆိုလျှင်လည်း ရေပက်မဝင်အောင် ပြော၏။

နားကြားပြင်းကတ်အောင် ပြော၏။ သူတို့ ပြောသည့် စကားများကား အရူးစကားဖြစ်သော်လည်း ပေါ့ပေါ့တန်တန်မဟုတ်။

စကားမှာ နိမိတ်ပါ၏။ အရိပ်ပါ၏။ အတိတ်ပါ၏။ ပုံပျက်ပန်းပျက် ရသေ့ကြီးဆိုလျှင် လူပုံလူပန်းက ခြေလက်ကိုယ်အင်္ဂါ မသန်စွမ်းသော်လည်း လိုအပ်လျှင် အင်္ဂလိပ်လို မှုတ်၏။ ဂျပန်လို ပြော၏။ ထိုင်း (ယိုးဒယား) စကားလည်း တတ်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားအကြောင်းကို ကုလားလိုပြောလျှင် တကယ့်ကုလားအစစ်။

ပြီး . . . ဗန်းစကားမျိုးစုံလည်း နားလည်၏။

ခက်သည် ကား . . . အကြောင်းကိစ္စရှိ၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သူတို့ နှင့် တွေ့လိုလို့ သွားရှာလျှင် မူလနေရာမှာ မရှိတော့။ အဲဒါ အချိန်ပေးပြီး ဥဒဟိုလိုက်ရှာမေးမြန်းရ၏။

ဇရပ်၊ သချိုင်းကုန်း၊ ရေဆိပ်၊ လှေဆိပ်၊ ဘုရားကြိုဘုရားပျက်၊ ဟိုဂူဒီဂူ၊ ဒီတောဟိုတောင် မှ သည် တိုက်အိုတဲပျက်၊ ကုလားစုကြက်ပိုင်းများ ပါမကျန် အသံကြားရာ ခြေတိုအောင် လိုက်ရှာရလေ၏။

လိုက်ရှာလည်း တွေ့ချင်မှ တွေ့၏။

ရှာလို့ လည်း မောပြီ။ ငွေရော၊ အချိန်ရော ကုန်ပြီ။ သူတို့ လည်း သေပြီနဲ့ တူပါရဲ့ ဟု သတ်မှတ်ပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် လူကုန်စိတ်ပင်ပန်းကျနေချိန်ရောက်မှ ...

ကြည့်တော့ ...

လူကြီးမင်းတို့ ... မင်းသားကြီးတို့ ... ကျေးဇူးရှင်ကြီးတို့ က အိမ်ရှေ့သို့ ကားအကောင်းစားနှင့် အံ့ဖွယ် ကြွရောက် လာလေ့ရှိ၏။

မြတ်စွာဘုရား ... သူတို့ စီးလာသည့်ကားနှင့် သူတို့ အသွင်အပြင်ရ နံ့သည် နံ့သာဆီနှင့် ပုန်းရေကြီးလို ကွာလေ၏။

ဒါလိုမှ မဟုတ်သော် ...

အမှိုက်ကားစီး၍ လည်းကောင်း၊ ဆိုက်ကားစီး၍ လည်းကောင်း၊ နွားလည်းစီး၍ လည်းကောင်း ရောက် လာပြီး အိမ်ရှေ့မှ အသံကျယ်ကြီးနှင့်ကုန်း၍ အော်ဟစ်တတ်၏။

တစ်ခါများ ...

မြင်းစီး၍ ရောက်လာရကား ... ကွမ်းဆော်ကြောင်ဖြူမင်းလောင်း စောင်ချမ်းပင် နတ်ပေးလိုက်သည့်မြင်းနှင့် ကြွလာသ်မှတ်၍ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် အိမ်နီးနားချင်းများ မျက်ကလူးဆန်ပျာ ဖြစ်ရ၏။

တစ်ခါတုန်းကလည်း တစ်ရပ်ကွက်လုံး နီးကုန်ကြ၏။ တဝုန်းဝုန်းလှုပ်၍ ပုတ်၍ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ခေါ်၏။ အအိပ်ကြီးသော ကျွန်ုပ်ကား မိုးကြိုးအနီးကပ်၍ ပစ်သည့်တိုင် အသက်ရှူမတန်။

ထိုအခါ ဘသားချောကြီးများက ကျွန်ုပ် မနိုးရကောင်းလားဟု နှစ်

ယောက်ပေါင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး အိမ်ရှေ့မှောင်မည်း
မည်းမှာ ရပ်၍၊ ခုန်၍၊ က၍ ရရာသီချင်းမျိုးစုံ (နတ်ချင်း၊ ငိုချင်း၊ ဘုရား
ပင့်၊ ဘုန်းကြီးပျံငိုချင်း) တို့ အော်ဆိုကြရကား . . .

ရပ်ကွက်လူကြီးများ၊ အိမ်နီးချင်းများ တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်များ နှင့်
ထွက်လာဝိုင်းလာ မေးလာရသည့်အခြေအနေကို ရောက်ရတော့၏။

ကျွန်ုပ် နိုးသော် . . . လွန်စွာလည်း စိတ်ညစ်ရလေ၏။ အလွန်လည်း
ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာရလေ၏။ သို့နှင့် အားလုံးကို အကျိုးအကြောင်း ပြော
ပြီး တောင်းပန်ရ၏။

အရပ်လူကြီးများကား အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် သူတို့ အား
ရပ်ကွက်ထိတ်လန့် ချောက်ချားအောင် လုပ်မှုနှင့် ရဲစခန်းသို့ပို့ပါမည်
လုပ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ငိုကြီးချက်မ တောင်းပန်ရ၏။

ကိုယ့်ဆရာသမားကြီးများကား ပို၍ ဝမ်းသာနေ၏။

ဘာကြောင့် ရွှင်မြူးဝမ်းသာနေပါသနည်းဟု မေးသော် . . . အချုပ်
ထဲမှာ ဆိုလျှင် အိပ်စရာနှင့်စားစရာ ပူပန်သောကရောက်စရာမလိုဘဲ လ
က်တင်စားရုံပဲကွဟု မြွက်ကြားလေ၏။

သည့်နောက် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်မတော်ကြီး ကျွန်ုပ်အား ထ
မင်းချက်ခိုင်း၏။ မနက်မိုးလင်းမှ ဈေးကဆိုင်မှာ စားကြပါ အဘတို့ ရာ
ဟု တောင်းပန်မေတ္တာရပ်ခံလည်း မရ။

မင်းက ငါတို့ ကို မသဒ္ဓါဘူးလားဟု ရို၏။

ခရီးဝေးကနေ မင်းတွေ့ချင်နေတယ်ကြားလို့ အပြေးရောက်ချလာ
တာ၊ အိမ်ရှင်ဝတ္ထရား ချက်ချင်းကျေမှ ပေါ့ကွဟု ဂျီတိုက် အတွန့်တက်
ကြလေ၏။

သို့နှင့် ...

ဒါလည်း ဟုတ်ပေတာပဲ။ ငါ့ထံ အကူအညီတောင်းကြသည့် သူများ အကြောင်း ရောက်တုန်းပြောပြမှ ဆိုပြီး အဘတို့ ခဏမှေးကြဦး။ ကျန်တော် အခုချက်ချင်း ထမင်းဟင်းချက်လိုက်မယ်ဟု ပြောပြီး ခေါင်း အုံးနှင့်စောင်များ ချပေးလိုက်ရ၏ ။

သူတို့ အိပ်စက်မှေးနေတုန်း ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းတစ်အိုးကို အချိန်မတော်ကြီး အိပ်ချင်မူးငိုက်နှင့် ချက်ရ၏ ။ ထမင်းများ ပျော့ပြပြီး ကျက်လေသော် ...

အိမ်မှာ ရှိသည့် ဘဲဥလက်ကျန်နှင့် ပဲသီးလေးကြော်ရ၏ ။ အားလုံး ကျက်သည် နှင့် ကျေးဇူးရှင်တို့ စားရန် ခူးခပ်ပြင်ဆင်ပြီး သူတို့ အားနှိုးရန်လာလိုက်သောအခါ ...

သူတို့ တစ်ယောက်မျှ အိမ်ရှေ့ဘုရားခန်းရှေ့မှာ မရှိတော့။ ပြန်ကျဲနေသည့်စောင်နှင့် ခေါင်းအုံးများ သာ ကျန်လေ၏ ။

အိမ်သာများ သွားလေသလားဟု အိမ်သာမှာ ကြည့်လည်း မရှိ။ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ လည်း မတွေ့။ အော်ခေါ်ရအောင်လည်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင်။ ဒီတစ်ခါဆို အချုပ်ခန်းက ပြေးမလွတ်။

နောက်ဆုံး မိုးလင်း၍ ထမင်းဟင်းများ ကျောက်ခဲလိုတောင့်မာသွားသည့်တိုင် သူတို့ လုံးဝပေါ်မလာကြတော့။

အဲဒါမျိုး ကျွန်ုပ် မကြာခဏ ကြုံရ၏ ။။

ဒီနား ခဏလေးကွာ... မောင်မှိုင်းရာ ... ငါးမိနစ်တည်းပါဟု ပြောပြီး ထွက်သွားလိုက်သည် မှာ ငါးလခန့်ကြာမှ ပြန်ရောက်လာ၏ ။

တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ပေါက်အောင်ကြာလေ၏ ။

သို့ဖြစ်၍ အမြို့မြို့အနယ်နယ်မှ ကျွန်ုပ်တို့ စာရေးဆက်သွယ်ကြသော၊ ဖုန်းဆက်၍ မေးမြန်းကြသော စာဖတ်ပရိသတ်တို့ အား ကျွန်ုပ်ကျေးဇူးရှင် ဇာတ်လိုက်ကျော်ကြီးများ နှင့် တွေ့ဆုံမပေးနိုင်ရခြင်းအား ဤစာကိုဖတ်၍ နားလည်ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါသည်။ ။

သို့ပေသည့် ကျွန်ုပ်၏ ဇာတ်လိုက်ကျော်ကြီးများ သည် အခွင့်သင့် ကြုံကြုံကန်ခဲ့ပါလျှင်မူ မည်သို့သော် အခက်အခဲ ပြဿနာများကိုဖြစ်စေ၊ ရှောင်တခင်ဝင်ရောက် ကူညီဖြေရှင်းပေးလေ့ရှိ လေသည်။ ။

ယခု ကျွန်ုပ်အား လူငယ်တစ်စုက ပြန်ပြောပြနေသည့် အရူးဦး ခြောက်ပေအကြောင်းကိုမူ ကျွန်ုပ် ဤမြို့ကလေးသို့ ပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာ ကြားသိရခြင်း ဖြစ်၏။ ။

အရူးကြီး ဦးခြောက်ပေ၏ အကြောင်းကို စတင်သံလွန်စပေးသူကား . . . ကျွန်ုပ်၏ စာဖတ်ပရိသတ်လည်း ဖြစ်၊ စာရေးဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည့် အငြိမ်းစားညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမျိုးမြင့်ဖြစ်လေ၏။ ။

သည် ကတည်းက ဂမ္ဘီရစာရေးဆရာ ကျွန်ုပ်သည် အရူးဦးခြောက်ပေကို စိတ်ဝင်စားခဲ့၏။ ။

ယခု သူ့အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် စတင်မျက်မြင်ကြုံရပြီ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စူးစမ်းလေ့လာချက်၊ ကျွန်ုပ်ဝန်းကျင်မှ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသူများ ရဲ့ ပြောပြချက်များကို အခြေတည် အရင်းပြုပြီး လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည့် လူထူးဆန်းအရူး (စိတ်မနှံ့သူ) တစ်ဦး အကြောင်းအား အံ့ဖွယ်ရသအဖြစ် ကျွန်ုပ် ရေးသားလိုက်ရပါပေသည်။ ။

***

(၃)

သူ့ရဲ့ အမည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ အပါအဝင် ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့က လူအများက
လည်း ‘ကိုခြောက်ပေ’ ‘ဦးခြောက်ပေ’ ဟု အလွယ်တကူ အမည်ပေးခေါ်
လိုက်ကြ၏။

အကြောင်းမူ . . .

သူ့အရပ်သည် ခြောက်ပေသာသာခန့်၊ ကလန်ကလား ရှည်
သောကြောင့် ဖြစ်၏။ အရပ်ရှည် သည့်အမျှ ခွန်အားဗလကောင်းလေ၏
။ ထူးခြားသည် ကား . . . သူ့ဆံပင် ဖြစ်၏။ ဆံပင်သည် ရှည်၏။ ကြည့်
ရသည် မှာ နဂိုကတည်းက သျှောင်ထုံးသဘောမျိုး ထားခဲ့လို့ လား . . .။

ဒါမှ မဟုတ် . . . ပစ်စလက်ခတ် အနေများ ချုံ မဖွီးမသင်ထားခဲ့လို့
ရှည်ချင်တိုင်းရှည်နေလား မသိ။ ကျောပေါ်မှာ အပြားလိုက်ကျနေ၏။

အလျားလိုက်ဟု မရေးဘဲ၊ အပြားလိုက်ဟု ဘာကြောင့် ရေးရသ
နည်းဟု မေးကြအံ့ . . . ရှင်းပြပါမည်။

ယခု ကျွန်ုပ် မြင်ရသည့်ဆံပင်ရှည်ကို ဆံပင်ဟု သာ ခေါင်းပေါ်မှာ
ပေါက်နေ၍ ပညတ်စကား ဆိုရသော်လည်း အမှန်မှာ ဆံပင်ပါဟု ပြော
ရရန်ခက်လှချေလို၏။

သူ့ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များ သည် ဆံပင်အုံနှင့် လုံးဝမတူ။ အုန်းဆံ
ခွံ၊ အုန်းဆံကြိုးများ အုံထားသလို သန်းချေးပုံ အညစ်အကြေးများ နှင့်
ကျပ်ပိန်းကျပ်ထူကြီးဖြစ်ကာ တောင့်တောင့်ထွေး ထွေးကြီး ဖြစ်နေ၏။

အုန်းဆီနှင့် ဝေးခဲ့ရသလို၊ လူကောင်းသူကောင်းများကဲ့သို့ ဖြီးသင်၊
ခေါင်းလျှော်၊ သန့်ရှင်းရေး မလုပ်ရကား . . .

အမှုန်အမွှားများ နှင့် ဆံပင်ရောင်နီမွဲနေ၏ ။ အုတ်နီခဲရောင် ပေါက်
နေ၏ ။။ သန်းတို့ သည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ အရှေ့အနောက်
တောင်မြောက်အတွင်းအပြင် ကူးလူးသွားလာနေသည် ကို အသည်း
ယားဖွယ် မြင်ရ၏ ။

သစ်ဆွေးကြားက ခြေများ လိုဖြစ်နေ၏ ။

ပြီး . . . မရိပ်မသင်ဘဲ ပစ်စလက်ခတ်ရှိနေသော ပါးမြိုင်မွေး၊ မုတ်
ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများကလည်း အဖြူအမည်း အဝါအရွှေနှင့် မူလ
မျက်နှာကိုပင် ပုံဖမ်းရန်ခက်အောင် ထူပိန်းပြိုင်းရိုင်းရှိနေ၏ ။

ခြေသလုံးမွေးများကား . . .

ဦးပုည၏ ဆန္ဒနိဆင်မင်းဝတ္ထုမှ သောနုတ္တရမုဆိုးကြီး၏ ခြေသလုံး
မွေးကဲ့သို့ ကြေးညော်များ သီး၍ ရှည်နေ၏ ။

ပို၍ အများ နှင့်မတူ ထူးခြားသည် ကား . . .

သူသည် နွေ့နွေ့၊ မိုးမိုး၊ ဆောင်းဆောင်း . . . အင်္ကျီလုံးဝ မဝတ်။
ကျောပြောင်ကြီးနှင့် နေ၏ ။

ဒူးမဖုံးတဖုံး နံငယ်တို့ ညစ်ထေးထေး၊ မည်းညစ်ညစ်နှင့် နေလေ၏
။ ထိုတစ်ထည်တည်းသော နံငယ်ပိုင်းပုဆိုးတို့နှင့် မိုးရွာထဲလည်း လျှောက်
သွား၏ ။ နေပူထဲလည်း လျှောက်သွား၏ ။ ဆောင်းရာသီ
ဘယ်လောက် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်ချမ်းချမ်း အပြုံးမပျက်။ ဒီဝတ်စုံနှင့်
ပူပင်ကြောင့်ကြမရှိနေလေ၏ ။

နေပူသဲပူ ကတ္တရာလမ်းပူပူပေါ်မှာ ဖိနပ်မပါဘဲ လျှောက်သွား၏ ။

တစ်ခါမှာ . . .

အမှိုက်မီးရှို့ထားသည့် မီးပုံပေါ် ရပ်နေပြ၍ လူတွေက ဝိုင်းအော်ရ၏။ သူက ခပ်အေးအေးပါပဲ။ မီးခဲမီးကြွင်း မီးကျန်များကို သူ့ခြေဖဝါးအကြီးကြီးနှစ်ဖက်နှင့် နင်းခြေသတ်ပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၊ လက်မထောင်ပြီး ထွက်သွားသည် ကို လူအများ မြင်လိုက်ကြပြီး အံ့သြကြရလေ၏။

သူသည် အကျီမပါ၊ ဗလာကျောပြောင်ကြီးနှင့် နှင်းခါးရိုက်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ နံနက်စောစော ပထဝီဇယမန္တန်ကို အော်ရွတ်ပြီး လျှောက်သွားနေသည်။

“သျှရီ . . . ပထဝီ ဇယံ သဗ္ဗံ၊ အနေက အန္တရာယိကံ။

ဇယံ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေါ စ၊ ဇယံ ပရိ မဟေသယော”

သူသည် ၎င်းမန္တန်ကို ရွတ်ဆိုနေသည် မှာ ဟန်ပါလွန်းလှ၏။ ‘သျှရီ’ ဟု (ဥုံ) ခံလိုက်သည့် အသံသည် လည်ချောင်းသံနှင့် တုန်ခါနေ၏။ မန္တန်တစ်ပိုဒ်ကို နေထွက်ရာအရပ်သို့ မျက်နှာမူ၍ ရွတ်ဆိုသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပထဝီဇယမန္တန်၏ တန်ခိုးသိဒ္ဓိကို ယုံကြည်၏။ ၎င်းမန္တန်သည် ဘုရားဟော ပရိတ်မန္တန်မဟုတ်ဟု အချို့သောပညာရှင်များက ဆိုကြသော်လည်း ဒီမန္တန်ရဲ့ သမိုင်းနောက်ခံက အခိုင်အခံရှိနေဆဲ ဖြစ်၏။

“ဇယံ ဟရော ဟရိဒေဝေါ၊ ဇယံ ဗြဟ္မာ ဓတရဌော။

ဇယံ နာဂေါ စ ဝိရူဌော၊ ဝိရူပက္ခော စ စနိဒမာ။

၎င်းမန္တန်ကို နေ့စဉ် ရွတ်သော် ရန်သူဟူသမျှ အောင်မြင်၏။ နတ်လူတို့ ချစ်၏။ စောင့်ရှောက်၏။ စီးပွားဥစ္စာတိုး၏။ မေတ္တာပို့စသည့် အ

ပိုဒ်ချည်း (၁၄) ပိုဒ်ပါ၍ ရွတ်ဆိုပွားများ သော် မေတ္တာကုသိုလ်အကျိုးရ ကျွန်ုပ် မကြာခဏ ရွတ်၏။

သို့သော် မန္တန်ကြီးတစ်ပိုဒ်လုံးကို အလွတ်မရ။ သို့ဖြစ်၍ နံနက်စော စောရွတ် ဆိုသော် မန္တန်ရေးသားထားသည့်စာအုပ်ကို ကြည့်၍ ရွတ်ရ၏။

ကြည့်စမ်းပါ။

အရူးကြီး ဦးခြောက်ပေက ၎င်းပထဝီမန္တန်ကို အလွတ် အာဂုံအော် ပြီး ရွတ်ဆိုနေပုံကား အားကျစရာကောင်းလိုက်ပါဘိ။

သူ့ကိုမြင်သော် . . . သူ့အသံကို ကြားသော် . . . လမ်းမနံဘေးနှင့် လမ်းကြိုလမ်းကြား၊ အိမ်ခြံပေါက်ဥဒဟိုမှ ခွေးနီ၊ ခွေးနက်၊ ခွေးကျား၊ ခွေးထော့ကျိုး၊ ခွေးမျက်ကန်း၊ ခွေးမ နို့ပျဉ်းတွဲနှင့် ခွေးအိုနာကျိုးကန်း တို့ သည် ဝိုင်းဖွဲ့ပြေး လာပြီး ဟောင်ကြလေ၏။

အတင့်ရဲလွန်းသည့် သန်မာသောခွေးကြီးများက အရူးဦးခြောက်ပေ ကို ကိုက်ရန်ဆွဲရန် တစ်ဟု န်ထိုး ပြေးလာကြ၏။

မည်သူမျှ မောင်းလို့ ဟန့်လို့ ခြောက်လို့ နှင်လို့ မရ။

အစွယ်ဖွေးဖွေးကို ထုတ်၍ ဖြဲ၍ ရှေ့နောက် ဝိုင်းကြ၏။

အလွတ်ပေးမည့်ဟန် လုံးဝမပြ။

ဒါပေသည့် အနှီခွေးဆိုး၊ ခွေးစောင်းကန်းတို့ သည် ဣန္ဒြေမပျက်နေ ရှိရာဘက်လှည့်ပြီး ပထဝီဇယမန္တန်ရွတ်နေသည့် အရူးဦးခြောက်ပေကြီး ကို မကိုက်ရဲကြ။ ကိုက်မလိုလုပ်ပြီး နောက်ဆုတ်ပြေးကာ ခပ်လှမ်းလှမ်း မှ အုပ်ဖွဲ့၍ ဟန်ရေးမာန်ရေး ပြနေကြကုန်၏။

အရူးဦးခြောက်ပေကလည်း သူ့အသားကို လိုလိုချင်ချင် အားရပါးရ ကိုက်ဝါးစားလိုလှသည့် ဒေါသကြီးနေသောခွေးများကို လှည့်လို့ လည်း မကြည့်၊ ဟဲ့လို့ လည်း မမောင်းမနှင်။

သူ့မန္တန်တစ်ဝက်ကျိုးသော် ခွေးဆိုးတစ်အုပ် ဟောင်ရတာ ၊ မာန်ဖီရတာ ၊ ရန်လိုရတာ မောပြီး ရပ်သွားကြ၏ ။ ပြီး . . . ဦးခြောက်ပေကြီးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ အံ့အံ့ဩဩ ခေါင်းမောငေးစိုက် ကြည့်နေကြလေ၏ ။

“ဝိက္ကန္တော ဝေနတေယျော စ၊ ကုဝေရော ဝရဏော ပိစ။

အဂ္ဂိ ဝါရဏော ပဇ္ဇန္တော၊ ကုမာရော စတုပါလကော”

ဒီလိုနှင့် ပထဝီဇယမန္တန် ရွတ်သံဆုံးသွားလေ၏ ။ ဆုံးတော့မှ သူက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကြည့်နေသည့် ခွေးဆယ့်လေးငါးကောင်အုပ်ကြီးကို လှည့်ကြည့်ပြီး ‘တ့တာ’ ဟု လက်ပြလိုက်သောအခါ . . .

“အူ . . . ဝူ . . . ဝူ . . . ဝူ . . .”

“အိန် . . . အိန် . . . ဂိန် . . . ဂိန် . . . ဂိန် . . .”

“အိုင် . . . အိုင် . . . အိန် . . . အိန် . . . အူ . . . ဝူ . . . အူ”

ခွေးအုပ်ကြီးသည် ဆံပင်ရှည်ကျပ်ပိန်းကြီးနှင့် အကျီဗလာ၊ နံငယ်တို စည်းထားသည့် အရပ်ရှည်ရှည်လူကြီးကို ကြည့်ပြီး နောက်ကနေလိုက်လည်း မလိုက်ရဲ၊ အရဲစွန့်၍ ကျားစီးဖားစီးလည်း ဝင်မကိုက်ရဲ။

သူတို့ အချင်းချင်း ခေါင်းချင်းဆိုင် အားရပါးရ အူကြကုန်၏ ။ အူလို့ ဝသောအခါ စားကျက်ရှိရာ၊ ဝမ်းစာရှာရာ၊ သားမယား အဆွေခင်ပွန်းများ အရှင်သခင်များ ရှိရာ အရပ်လေးပါး၊ လမ်းကြိုလမ်းကြားနှင့် အမှိုက်ပုံများ ရှိရာအရပ်သို့ ခွေးဂျလေဗီသင်္ဂဟနှင့် ထွက်သွားကြလေ၏ ။

ဒီမှာ ပဲ ကျွန်ုပ်သည် အရူးဦးခြောက်ပေ၏ အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ခဲ့ရလေ၏။

ကြည့်စမ်း . . .

သူသည် ပါးစပ်မှ အမျိုးအမည်မသိရသော (တစ်နည်း ကျွန်ုပ်တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသော) မန္တန်လိုလို၊ ဂါထာလိုလို စာသားများကို အရပ်လေးမျက်နှာအား လက်ညှိုးတန်းထိုး၍ ရွတ်ဆိုလျှောက်သွားနေ၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း သူ့လှုပ်ရှားမှုများကို စိတ်ဝင်စား၍ သူ့နောက်မှ လိုက်ကြည့်နေမိ၏။

သူသည် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လက်ညှိုးထိုးပြီး ရွတ်ဆို၏။ ပြီးသော် . . . . မြေကြီးကို လက်ညှိုးထိုး၍ ရွတ်ဆိုပြီး သူ့ဘာသာ သဘောကျနေလေ၏။

ထိုစဉ် ခပ်ပေပေ၊ ခပ်စွာစွာ၊ ခပ်ရွတ်ရွတ် လူရွယ်ငါးဦးက အရူးကြီးဦးခြောက်ပေကို ဝိုင်းလှောင်ပြောင်စကြ၏။

“ဦးခြောက်ပေ ကိုရွှေရူး . . . ဂျမာခါနာကူး”

“ဦးခြောက်ပေ အရပ်ရှည် ပဲလင်းမြွေသီး . . .ဟေး”

“မယုံရင်ချိန်ကြည့် ငါးပိဿာလောက်ရှိ . . .ဝှီ . . .အဟိ”

ဦးခြောက်ပေကြီး နောက်မှ ဘေးမှ ကပ်လိုက်ရုံ၍ ဝိုင်းစနေ၏။ အချို့က နောက်ကနေတွန်း၏။ တွန်း၍ ယိုင်သွားသော် နံဘေးကလူက ဘေးကို တွန်းပြန်၏။ သို့နှင့် အရူးဦးခြောက်ပေသည် သူတို့ ငါးဦးအကြားမှာ ဆီးဖြူသီး ဆန်ကောထဲထည့်၍ အလိုမခံရသလိုမျိုး ဘယ်ညာရှေ့နောက်ယိမ်းယိုင်နေ၏။

“ဦးခြောက်ပေ သီချင်းဆိုပါဗျ”

“လဝန်းလေးနဲ့ တူတယ် မေ့ကိုလားကွယ်ကို အကနဲ့ လုပ်ဗျာ”

“လုပ်ပါဗျ”

ဦးခြောက်ပေက စကားလုံးဝမပြော။ ဦးခေါင်းကို တွင် တွင် ယမ်း၏

။

“ဒါဆို စနေနေ့ည ကိုးနာရီလုပ်ပါဗျ ... လုပ်ပါ”

“အဲဒါမရရင် အပျိုကြီးတွေလင်မရလို့ ဂေါ်ဇီလာပြုတ်ကြော်ဆိုဗျာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... မိုက်တယ်ကွာ”

ဦးခြောက်ပေကား ဦးခေါင်းကိုသာ တွင် တွင် ယမ်းနေလေ၏ ။

“ခင်ဗျား မဆိုဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“လန်ကွတ်တီ ဆွဲချွတ်လိုက်မှာ နော် ... ဆို ...”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆိုလည်း ...ကဲဟာ ... ကဲဟာ ... ကဲဟာ ...”

“အား ... အား ... အား ...”

သူကရုန်း၏ ။ လူသွမ်းငါးဦးက လန်ကွတ်တီ (နံငယ်တို) ကို နောက်ကနေလှန်၊ တင်ပါးပြောင်ပြောင် မည်းမည်းကြီးပေါ်သော် ဦးခြောက်ပေက တအားရုန်း၏ ။ ရုန်းလေ သူတို့ က ဇွတ်တရွတ် ဆွဲချွတ်လေလုပ်ရကား ...

မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း ဖြစ်ကုန်လေ၏ ။

လမ်းသွားလမ်းလာ အချို့က ရယ်ကြ၏။ အချို့က မလုပ်ဖို့ တားမြစ်ကြ၏။ ကလေးများက သဘောကျ၍ အော်ဟစ်ရယ်မောကြ၏။ ဈေးသွားဈေးလာ မိန်းမကြီးငယ်များကား မမြင့်ဝံ့၍ အို . . . ဟင် . . . ဟာ ဟယ်နှင့် မျက်နှာလွှဲပြီး သုတ်ခြေတင်ကြ၏။

ဒီမှာ အရူးဦးခြောက်ပေသည် လုံးဝသည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံး သူ၏ သန်မာသောလက်နှင့် ဆောင့်ရုန်းတွန်းဖယ်လိုက်သောအခါ လူသွမ်းလူရွတ်ငါးဦး အသီးသီး လဲပြိုကြလေ၏။

သည် တော့မှ ဦးခြောက်ပေက ကျွတ်ကျနေသည့် သူ့နံငယ်ပိုင်းတို့ကို ကပျာကယာကောက်ဝတ်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ်လှည့်အသွား . . .

ဒေါသထွက်သွားသော လူသွမ်းတစ်ဦးက အနီးရှိအုတ်ခဲပိုင်းကျိုးနှင့် ဦးခြောက်ပေကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ အုတ်ခဲကျိုးသည် ဦးခြောက်ပေ၏ ကျောပြောင်ကြီးကို မှန်လေ၏။

“ဖုန်း”

“အင့် . . .”

“ချကွာ . . . ချဟေ့ . . . အရူးကများ . . . ငါတို့ ကို . . .”

“ပစ်ကြဟေ့”

“ချ . . . ချ . . .”

လူလွန်မသား ငါးဦးသည် တွေ့ရာအုတ်ခဲကျိုးများ နှင့် အရူးဦးခြောက်ပေကို ပိုင်းပစ်ကြလေ၏။

ပထမဦးခြောက်ပေကို ထိမှန်၏။

သို့နှင့် ဦးခြောက်ပေက အသာတိမ်းရှောင်၏။ ရှောင်ရကောင်းလား

ဟု ငါးဦးသား တရကြမ်း ပစ်ကြသောအခါ ...

“ကြည့်စမ်း ...

ဦးခြောက်ပေရယ် ပလူပုံသလိုဝင်လာသည့် အုတ်ခဲကျိုးများကို
ဘယ်လက်ညှာလက်နှင့် လှမ်းလှမ်းဖမ်းပြီး သူ့ခြေထောက်ဝန်းကျင်မှာ
ပုံထားလိုက်ရကား ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ရပ်ကြည့်နေသူများ လွန်စွာ အံ့သြ
ကြရလေ၏။

သုံးလုံးဝင်လာလာ၊ ငါးလုံးဝင်လာလာ လာသမျှ အုတ်ခဲကျိုးများကို
လက်ဝါးနှင့်ကာ၍ ဒိုင်းသဖွယ်ထား၏။ အချို့ကို လက်ရဖမ်း၏။ အုတ်
ခဲကျိုးများ သူ့ခြေရင်းမှာ မနည်း။

နံဘေးဝန်းကျင်ရှိ ခရီးသွား လမ်းသွားလမ်းလာများကား သူတို့ ကို
ထိမှန်မှာ စိုး၍ ပုန်းကွယ်ရှောင်ပြီး အော်ဟစ်နေကြ၏။

ငါးဦးသားလည်း ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျနေကြပြီ။

ဒီမှာ ပဲ ဦးခြောက်ပေသည် အရှိန်အားနှင့်ဝင်လာသည့် အုတ်ခဲငါး
လုံးကို သူ့ညာလက်ဝါးနှင့် ကာရိုက်တွန်းလိုက်သောအခါ အုတ်ခဲကျိုး
များ သည် နံရံကိုမှန်သည့်ဘောလုံး ပြန်ကန်ထွက်သလို ထွက်ပြီး သူတို့
ငါးဦးမျက်နှာအား ပြန်ထိကုန်ကြလေ၏။

လူသွမ်းများ ညစ်ညမ်းစွာ ဆဲရေးကြ၏။ မျက်နှာပေါ်မှ ဒဏ်ရာများ
ကိုအုပ်၍ ဒေါသများ ပိုမိုပေါက်ကွဲကုန်ကြ၏။ သည့်နောက် ဝင်လုံးရန်
ပြေးလာကြစဉ် ...

စက်ဘီးပစ္စည်းရောင်းရဲများ ရောက်လာသည် ကိုမြင်တော့မှ ငါးဦးစလုံး
ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးကြလေသည်။

သည် တော့မှ အနီးရှိလူများက လူသွမ်းငါးဦးရဲ့ လုပ်ရပ်များကို ရဲ

သားများအား ပြောပြကြလေ၏။

ဦးခြောက်ပေသည် ပြေးသွားကြသူများကို ကြည့်ပြီး ...

“(၃၁) ဘုံသားတွေ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ”

“(၇) ရက်သားသမီးတွေ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ”

“မချစ်မနှစ်သက်သော သူများအားလုံး ကျန်းမာချမ်းသာလို့ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းပါစေဗျား”

ပါးစပ်မှ မေတ္တာပို့စကားများကို အဆက်မပြတ် ရေရွတ်ရင်း တင်းတောင်းနှစ်လုံးခန့်ရှိသော အုတ်ခဲကျိုးများကို လမ်းချိုင့်များမှာ လိုက်ဖို့၏။ အချို့ အုတ်ခဲများကို သန်မာသော သူ့ခြေထောက် ဖနောင့်နှင့် ဆောင့်နင်း၍ ကြေမွစေပြီး မျက်နှာပြင် ညီညာအောင်လုပ်လို့ ပြီးတော့မှ ...

“သျှရီ ... ပထဝီ ဇယံ သဗ္ဗံ၊ အနေက အန္တရာယ်ကံ။

ဇယံ ပစ္စေကဗုဒ္ဓံ စ၊ ဇယံ ပရိ မဟေသယော”

ထုံးစံအတိုင်း ပထဝီဇယမန္တန်ကို အော်ဟစ်ရွတ်ဆိုပြီး ရှေးရှုထွက်ခွာ၍ သွားလေ၏။

သူမျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ လူအများက အရူးဦးခြောက်ပေရဲ့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုနှင့် သန်စွမ်းမှုကို ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်ကုန်ကြတော့၏။

“ခဲတစ်လုံးမျှ မလွတ်ဘူးဗျာ”

“မြားနဲ့ ပစ်ရင်တောင် မြားကိုဖမ်းနိုင်မလား မသိဘူး”

“အရူးမှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟ”

“အရူးမဟုတ်လို့ မင်းအမေလင် ယောက်ဖလားကွ”

“မျက်နှာကျက မောင်သွေးရင့်ဘကြီးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ဗျ”

“မောင်သွေးရင့်ဘကြီးနဲ့ တူတာ မဟုတ်ဘူး ။ မင်းအစ်မယောက်ျား
နဲ့ ချွတ်စွပ်တူနေတာ”

“ဟိုဟာကြီးကလည်း နည်းတာ မဟုတ်ဘူး နော်”

“ဘာတုံး . . . ဘာကိုပြောတာတုံး . . . သိန်းဝင်းရ . . . ဟေ”

“ဒူးခေါင်း . . . ဒူးခေါင်း”

“အဲဒီ ဒူးခေါင်းကြီး . . . မင်းအိမ် ထမ်းသွားပါလားဟ”

“ဖို့ . . . လန့်ပြီးသေမှာ ပဲဟ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

“ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . .”

“အဟစ် . . . အဟစ် . . . အဟစ် . . . အဟစ် . . .”

***

(၄)

ပြောရလျှင် အရူးဦးခြောက်ပေ ဘယ်အရပ်သားလဲဆိုတာ မည်သူမျှ မသိ။ ညောင်သုံးပင်သချိုင်းသို့ ရောက်နေသည် မှာ (၆) လခန့်ရှိပြီဟု သချိုင်းစောင့် စဏ္ဍာလကြီး ဦးပွေးထူက ပြော၏ ။

ဦးခြောက်ပေ ရောက်လာပုံကလည်း ဆန်းလေ၏ ။

တစ်နေ့သောအခါ သန်လျင်မြို့ လမ်းနံဘေးမှာ ကိုယ်ပျက် (နှစ်) နေသည့် သူတောင်းစားတစ်ဦး ကွယ်လွန်နေ၏ ။

မိုးရွာထဲမှာ လဲကျပြီး သေဆုံးနေရကား မည်သူကမျှ ဂရုမစိုက်ကြ။ မိုးစဲသွားသောအခါ အနုသူတောင်းစား မိန်းမကြီး၏ အရိအရွဲများ ပေါ်သို့ ယင်ကောင်များ တအုံဝဲဝဲ တလောင်းလောင်း နားနေကြလေ၏ ။

လမ်းခွေးတို့ ကား အနုသူတောင်းစားမကြီး ဒေါ်အိုးကွဲ၏ အလောင်းကို နှာခေါင်းနှင့်အနံ့ခံပြီး ဝေးရာသို့ ရှားကြ၏ ။

လမ်းသွားလမ်းလာတို့ ကလည်း အလောင်းနားရောက်သည် နှင့် အော့အန်ပြီးပြေးကြရကား အနုသူတောင်းစားမကြီး ဒေါ်အိုးကွဲ အလောင်းကို စွန့်ပစ်ပေးမည့်သူ မည်သူမျှမရှိကြ။

အချို့က စည်ပင်သာယာကို လူကြုံနှင့် အကြောင်းကြားကြ၏ ။ အမှတ်ကားလာလျှင် သယ်ယူပြီး သင်္ဂြိုဟ်ကြမှာ ပေါ့ဟု ပြောဆိုနေကြ၏ ။

ထိုစဉ် . . .

လူတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ ။ ၎င်းလူကြီးကား နောင်အခါ မြို့သူ
မြို့သားတို့ က အရူးဦးခြောက်ပေဟု အမည်သညာပေးကြသည့် စိတ်မနှံ့
သူ လူတည်း . . .။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဒေါင်ဗလကောင်းကောင်း ၊ အပေါ်ပိုင်းအကျီမပါ။
အောက်ပိုင်းမှာ ဒိုတီကုလားများ လို နံငယ်တို့ အဝတ်ပိုင်းလေး ဝတ်ဆီး
ထားသည့် ဆံပင်ရှည်ဂျပ်ပိန်းနှင့် အသက် (၃၀) ဝန်းကျင်ခန့် လူရွယ်
ကြီး။

လူရွယ်သည့် ယင်တလောင်းလောင်း နားအုံပျံ့ဝဲနေသည့် ကိုယ်ပျက်
ပြီး သေဆုံးနေသည့် သူတောင်းစားမကြီး ဒေါ်အိုးကွဲ၏ အလောင်းကို အ
သုဘကမ္မဋ္ဌန်းရှုသလို အနီးကပ်၍ စိုက်ကြည့်နေ၏ ။

မြောက်မြားလှစွာသော ယင်ကောင်များက ဝုန်းခနဲ ထပျံပြီး လူရွယ်
အကျီဗလာ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ခိုနားကြ၏ ။ လူရွယ်သည် ၎င်း
ယင်ကောင်များကို မမောင်းနှင်ဘဲ ဒေါ်အိုးကွဲမျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်
နေ၏ ။

အနီးရှိလူများက ကျောပြောင်နံငယ်နှင့် လူကြီး ဘာလုပ်မှာ လဲဟု ခ
ပ်လှမ်းလှမ်းကြည့် အကဲခတ်နေကြသည် ။

ကြည့်ရင်း အမျိုးမျိုးဝေဖန်ကြ၏ ။

“စည်ပင်သာယာကလား မသိဘူး”

“ကြည့်ရတာ စက္ကလဂိုက်မျိုးပဲကွ”

“သူနဲ့ များ အမျိုးတော်လို့ လား မသိဘူး။ စိုက်ကြည့်နေတာဗျ”

“ငိုများ ငိုနေရောလားဟ . . . ဘအုံရ . . .ဟင်”

“ဟော ... ဘာလုပ်မလဲ မသိဘူး။ ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း”

လူအချို့က ကိုယ့်ထင်ကြေးနှင့်ကိုယ် ဝေဖန်ရာမှာ အာရုံပိုစိုက်လိုက်ကြ၏ ။

ဒီမှာ ပဲ အရူးလိုလို၊ စဏ္ဍာလလိုလို၊ စည်ပင်သာယာကလိုလို ကျောပြောင်နံငယ်နှင့်လူကြီးက ဒေါ်အိုးကွဲ၏ အလောင်းကို လက်ယာရစ် (၇) ပတ်ခန့် ပတ်ကြည့်ပြီးနောက် ...

ရုံစရာကောင်းလှသည့် ယင်တလောင်းလောင်း၊ အရည်တရွဲ့ရွဲ့ အလောင်းကြီးကို သူ့ပခုံးပေါ် ကောက်တင်ထမ်းလိုက်လို့ ဟိုအရှေ့စူးစူးအရပ်သို့ ရှေးရှုထွက်သွားသည် ကို ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် မြင်လိုက်ရလေသည် ။

ညောင်သုံးပင်သချိုင်း တရားနာဇရပ်မှာ စဏ္ဍာလကြီးကိုပွေးထူတစ်ယောက် ချက်အရက်တစ်ပိုင်းသောက်ပြီး အသုဘမြှုပ်နှံမည့်သူများ အလာကို မျှော်နေစဉ် ..

အရပ်မြင့်မြင့် လူကြီးတစ်ယောက် ပျော့ခွေပြီးနေသည့် လူတစ်ယောက်အား ပခုံးပေါ်မှာ ထမ်းပြီး သူရှိရာသချိုင်းအတွင်းသို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် ဝင်လာသည် ကို စဏ္ဍာလကိုပွေးထူ မြင်လိုက်ရ၏ ။

သချိုင်းခွေးတစ်အုပ်သည် ထမ်းလာသည့် လူရွယ်ကို ဝိုင်းထိုးဟောင်ကြသည် ။ သချိုင်းကုန်းသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရာမှ သချိုင်းခွေးတစ်အုပ်ရဲ့ စူးစူးရဲရဲ ဟောင်သံများကြောင့် ချက်ချင်း သချိုင်းကုန်း၏ ကြန်အင်လက္ခဏာနှင့်အညီ ကျက်သရေမင်္ဂလာ ကင်းမဲ့စွာ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာခဲ့လေ၏ ။

ကြည့်နေဆဲမှာ ပင် လူရွယ် ကိုပွေးထူရှေ့သို့ ရောက်လာ၏ ။ သည့်နောက် ပခုံးပေါ်မှာ လူကို သချိုင်းဇရပ် သမံတလင်းပေါ်သို့ အသာချ

လိုက်၏။

အလိုလေး . . . အနုမိန်းမကြီးပါလား။

နှာခေါင်းမရှိ၊ နားရွက်မရှိ၊ ခြေတိုလက်တို၊ ဆံပင်မပါ။ အရည်တရွဲရွဲ နှင့် ရွံစရာကောင်းလှသည့် မိန်းမအလောင်းကြီး။

“ဟေ့လူ . . . ဒါ . . . ဒါ . . . ဘာလုပ်တာတုံး”

စက္ကလကြီး ကိုပွေးထူက နံဟောင်လွန်း၍ နှာခေါင်းပိတ်ပြီး မေးလိုက်ရ၏။ ကြည့်ကြစမ်းပါ။ တစ်မြို့လုံးမှာ ရှိကြသည့် ယင်ကောင်များ လိုက်ပါလာရောသလားမသိ။ ယင်ကောင်ပျံသံ၊ အော်သံများက လေယာဉ်ပျံများ ပျံနေသည့်အသံမျိုး ပေါက်နေ၏။

“ဟေ့လူ . . . ဒါ . . . ဒါ . . . ဘာလုပ်တာတုံးလို့ မေးနေတယ်လေ”

“မသာချလာတာလေ”

ဆံပင်ဂျပ်ပိန်း၊ ကျောပြင်လံကွတ်တီနှင့် လူရွယ်က တုံးတိတိဖြေ လိုက်၏။

“ဒါ . . . မသာချလာတာ ဟုတ်လား”

“အင်း . . .”

“ဟ . . . မသာချရအောင် ခေါင်းလည်း မပါ၊ ဆွေမျိုးသားချင်း လိုက်ပို့သူလည်း မပါ၊ ဘုန်းကြီးလည်း မပါ၊ ကျုပ်လည်း ကြိုတင် အကြောင်းကြားမထားဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မသာကိုချလာတာတုံးဟ”

“မြုပ်ပေးပါ”

“ဟေ . . . မြုပ်ပေးရမယ်”

“အင်း”

“ဒီမှာ ဟေ့လူ ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

လူရွယ်က စက္ကလဦးပွေးထူရဲ့ အမေးကို ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ။

“နေတော့ရော . . .”

ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ။

“ခင်ဗျားက အ နေလို့ လား”

“မသိဘူး”

“ဒါဆို ဒီမိန်းမကြီး နာမည်ကရော”

“မသိဘူး”

“သူ့လင် သူ့သားသမီး အမျိုးတွေရော . . .”

“မသိဘူး”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက ဒီအနုမသာကြီးကို ဘယ်ကနေ ဝယ်လာ ယူလာ တာလဲ ပြောပါဦး”

“လမ်းဘေးက ယူလာတာ”

“ဟေ . . . ဘာလဲ . . . လမ်းနံဘေးမှာ သေနေလို့ ပေါ့။ ဒီလိုလား”

“အင်း . . .”

“ဒါဆို ငါက ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“မြှုပ်ပေးပါ”

“ဟ . . . ကိုယ့်လူရ။ ငါက စက္ကလပေမင့် လူသေတိုင်းကို မြှုပ် ချင်တိုင်း မြှုပ်လို့ မရဘူးကွ။ ဒီလူသေကောင်မသာဟာ ရာဇဝတ်မှု

ကြောင့် သေရတာ လား၊ အနာရောဂါနဲ့ သေရတာ လား၊ စည်ပင်သာယာရဲ့ အကြောင်းကြားချက်၊ ရဲစခန်းရဲ့ စစ်ဆေးချက်ရပြီးမှ ဒီသချိုင်းမှာ တရားဝင်မြှုပ်လို့ ရမှာ ...”

“ဒါဆို ဒီအလောင်းကို မြို့ထဲ ပြန်ယူသွားပေးရမလား”

“အဲ ... အဲ ... ဒါက ... ဒါက ... တောက် ... ခင်ဗျားက တကယ့်ကို ပြဿနာကောင်ပါလားဗျာ။ နာမည်နေရပ်လည်း မေးလို့ မရ။ ကိုင်း ... ဒီမှာ ပဲ ခင်ဗျားနဲ့ မသာ အတူနေခဲ့ဦးဗျာ။ ကျုပ် စည်ပင်သာယာကို သွားအကြောင်းကြားလိုက်ဦးမယ်။ ဖွီ ... ဒီနေ့ ဈေးဦးပေါက်ပုံကတော့ ကုန်းကြောင်းလျှောက် အိပ်စိုက် ကျင်းတူးမြှုပ်ရမည့်ကိန်းပါလား ကိုယ့်လူရာ ... ဖွီ ... ဖွီ ... ဖွီ ... အေ့ ... ဝေါ”

သည့်နောက် စက္ကလကြီး ကိုပွေးထူသည် အကျီစုတ်တစ်ထည် ပခုံးပေါ်တင်ပြီး မြို့ထဲရှိ စည်ပင်ရုံးသို့ လာရောက်အကြောင်းကြားလိုက်၏။ စည်ပင်သာယာမှ တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးနှင့်အတူ ရဲအဖွဲ့မှ တာဝန်ရှိသူတစ်ဦး လိုက်ပါ လာပြီး အလောင်းကိုစစ်ဆေး၏။

“ဒါ ကိုယ်မကောင်းတဲ့ သူတောင်းစားမကြီး ဒေါ်အိုးကွဲပဲ”

“ကိုပွေးထူ”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာ”

“မြှုပ်ပေးလိုက်ပါ။ သူက ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ၊ အမှတ်မရှိ၊ လမ်းမရှိ။ ကီလီဗောတံတားလို အမျိုးအစားပဲဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ။ ဆရာတို့ ခွင့်ပြုရင် ကျွန်တော် မြှုပ်လိုက်ပါ့မယ်ခင်ဗျ”

“ကိုင်း ... ဒါဆို ကျုပ်တို့ ပြန်မယ်နော်”

“ဪ . . . ဆရာ . . .”

“ဘာတုံး . . . ကိုပွေးထူ”

“ဟို . . . ဟို . . . ယင်တလောင်းလောင်း၊ အရည်တရွဲရွဲကြီးဆရာ”

“အေးလေကွာ . . . အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ မင်းက ပြုတ်သောက်ချင်လို့ လား”

“ဖွီ . . . အေ့ . . . ဝေါ့ . . . စက္ကလပေမင့် ဒီလိုမသာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကို ဒီတစ်ခါပဲ ခေါင်းမပါဘဲ မြှုပ်ဖူးရမှာ ပါဆရာရယ် . . . အေ့”

“အဲဒီ တော့ ဘာဖြစ်လဲ . . . ပြော . . .”

“ဟို . . . ဟို . . . ဟို . . . မြှုပ်ရတာ အဆင်ပြေ . . . ပြေအောင် အ . . . အရက်ဖိုးလေး . . . တစ် . . . တစ်ဆယ်လောက်”

“အရေးထဲကွာ . . . ပွေးထူရာ။ ရော့ . . . ရော့ . . . ငါးကျပ်ပဲရှိတယ်။ ဒါပဲယူထားပြီး သောက်မြှုပ်ကွာ”

“ဆရာရယ် . . . ငါးကျပ်ဖိုးသောက်ပြီး ဒီအရည်တရွဲရွဲမသာကို မြှုပ် ရရင် ကျွန်တော်အန်ပြီး သေရပါလိမ့်မယ်ဆရာ။ တစ်ဆယ်တော့ မစ ပါ ဆရာရယ်။ တောင်း . . . တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မရှိတော့ဘူးကွ”

စည်ပင်သာယာမှ အမှုထမ်းက အိတ်ကိုဖွင့်ပြလိုက်သည် ။

“ဟို . . . ဟို . . . ရဲကြီးမှာ ရော ငါးကျပ်လောက် မပါဘူးလားဗျာဟင်

”

“ဘာကွ . . . ဘာ . . . ဘာ . . .”

“ဆရာတို့ ရယ် . . . တစ်ဆယ်ဖိုးလောက်သောက်ပြီးမှ မြှုပ်လို့ ရမယ့် မသာမို့ပါဗျာ”

ဒီမှာ ပဲ စည်ပင်သာယာအမှုထမ်းက ရဲအမှုထမ်းဘက်သို့ လှည့် ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ကိုတင်ထွန်း”

“ဘာတုံး . . . မြတ်မင်းဟန်”

“ငါးကျပ်ပါရင် ပေးလိုက်စမ်းပါဗျာ ။ ရုံးရောက်မှ ကျုပ်ပြန်ပေးပါ မယ်။ နံလွန်းလို့ မြန်မြန်ပေးလိုက်ပါဗျာ”

“တောက် . . . မင်းကွာ . . . မင်းနော် . . . ဟင်း . . .”

ရဲကြီးက ပါးစပ်မှ မြည်တွန်ပြီး ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေး လိုက်လေသည် ။ စဏ္ဍာလ ကိုပွေးထူသည် ငါးကျပ်တန်နှစ်ရွက်ကို ဝမ်း သာအားရ ဆုပ်ကိုင်ပြီးနောက် . . .

“သာဓုဗျာ . . . သာဓု . . . သာဓု . . . တောင်းချင်လို့ တောင်းရတာ မ ဟုတ်ပါဘူးဆရာတို့ ရယ်။ ဒီလောက် အရည်ရွဲ့ရွဲ့ကျပြီး အနံ့မကောင်းတဲ့ မသာမို့ အရက်အဝသောက်ပြီးမှ ကိုင်လို့ ရမှာ မို့ပါ ဆရာတို့ ရယ်။ ဆ ရာတို့ နှစ်ဦးစလုံး ကျန်းမာချမ်းသာပြီး လိုရာဆန္ဒနဲ့ တစ်လုံး တစ်ဝတည်း ပြည့် ပြည့် . . . ဝ . . .”

“တော်ကွာ”

နှစ်ယောက်သား စဏ္ဍာလရဲ့ ဆုပေးစကားမဆုံးခင်မှာ ဘဲ နှာခေါင်း ပိတ်၊ တဝေ့ဝေ့အန်ရင်း သချိုင်းမှ မပြေးရုံတစ်မည် အလျင်အမြန် ထွက်သွားကြသည်။

သို့နှင့် စဏ္ဍာလကြီးကိုပွေးထူသည် (ဂျလဗီ) မသာသယံလာသည့် စေတနာ့ဝန်ထမ်း ကျောပြောင်ကြီးကို ရေရွတ်ကျိန်ဆဲပြီးနောက် ပေါက်တူးတစ်လက်ဆွဲကာ မသာမြေပုံကျင်းဟောင်း တစ်ခုကို ပြန်ဖော်တူးရလေ၏။

ချွေးသီးချွေးပေါက်များကျ၍ နားရင်း အရက်တစ်ငုံကို မော့နေစဉ် စေတနာ့ဝန်ထမ်း မသာသယံလာသူ ကျောပြောင်အရပ်ရှည်ကြီးက မသာကျင်းကို ဝိုင်းတူးလေ၏။ လူက သန်မာထွေးကျိုင်းလှသည် မို့ အနက်လေးပေသာသာခန့် မြေကျင်းသည် ခဏလေးနှင့် ပြီးသွား၏။

လူသစ်ကျောပြောင်ကြီးရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ သွက်လက်ချက်ချာမှုကို ကြည့်ပြီး စဏ္ဍာလကြီးကို ပွေးထူ လွန်စွာ သဘောကျသွား၏။

ဒီလိုလူများကို တပည့်အဖြစ်မွေးရလျှင် အကျိုးရှိမည်ဟု တွေးလိုက်၏။ သည့်နောက် နှစ်ဦးသား ရင်းနှီးသလိုဖြစ်သွားပြီး အလောင်းရှိရာသို့ လာခဲ့လိုက်ကြသည်။

ဒီမှာ ကိုပွေးထူက ပြောလိုက်၏။

“အလောင်းကို ရေချိုးပေးဦးမှ ကွ”

“မလိုပါဘူးဗျာ”

ကျောပြောင်ကြီးက ဝင်ကန့်ကွက်လိုက်၍ ကိုပွေးထူ အံ့သြသွား၏။

“ဟ ... ဒါက ထုံးစံကွ ... ထုံးစံ”

“ရေချိုးပေးတော့ရော ဒီမသာက သန့်မှာ မို့လို့ လား”

“အေး ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲကွ။ ရေချိုးပေးလည်း ဘယ်မသာမျှ မသန့်တော့ပါဘူးကွာ။ မကြာခင် ပုပ်မယ်၊ ပွမယ် အရည်ကျမယ်။ ချိုးမ

နေနဲ့ တော့ကွာ။ ဒါနဲ့ ကိုရင့်နာမည် ဘယ်သူ ...”

“မသိဘူး”

“အေး ... ဒီမှာ ကိုမသိဘူးရဲ့ ။ အကယ်လို့ များ ကိုရင် ဒီသချိုင်းဝန်း ကျင်မှာ သေခဲ့ရင်ရော ... ဒီလိုပဲ ရေမချိုးဘဲ မြှုပ်ပေးရမလားဟင်။ ကြို ပြောခဲ့ပါဦး ဒဿနဆရာကြီးရာ”

“မသေခင်က သန့်ဖို့ လိုတာပဲဗျ။ သေမှ သန့်ပေးနေရင် ရေကုန်ရုံနဲ့ ပေါင်ဒါကုန်ရုံပဲရှိမှာ ပေါ့။ ကျုပ်ဆို ရေမချိုးတာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ”

“ဟေ ... ကိုရင်ရေမချိုးတာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ။ ဟုတ်ရဲ့ လားဟ”

“ရေမချိုးလို့ သေတဲ့ မသာ သိပ်မရှိဘူး။ ရေချိုးလို့ အပူရှုပ်၊ အအေးပ တ်ဖျားနာပြီး သေတဲ့ မသာပဲရှိတယ် စက္ကလကြီးရဲ့ ။ အရေးကြီးတာ လူဟာ စိတ်သန့်ဖို့ ပဲ အရေးကြီးတယ်။ စိတ်ကို ရေချိုးပေးရမယ်၊ ဆပ်ပြာတိုက်ရမယ်၊ ရေမွှေးဖျန်းရမယ်။ စိတ်ဟာ မသန့်ရှင်းဘဲ ညစ်ပတ်ပြီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ကိလေသာ၊ တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာနဲ့ ကြေးထူနေရင်သေရင် သရဏဂုံတင်မနေနဲ့ ။ အပါယ်လေးရွာကို အဲဒီ ညစ်ညမ်းမှုနဲ့ သွားရမှာ ကျိန်းသေပဲ။ ကိုင်း ... မြှုပ်ကြစို့”

စက္ကလကိုပွေးထူသည် အကျီကျောပြောင်၊ နံငယ်တို၊ ဆံပင်ကျပ် ပိန်းနှင့်လူက ထူးဆန်းသော ဓမ္မစကားတရားကို အဓိပ္ပာယ်ခံအနှစ်သာ ရနှင့် ပြောလိုက်သည့်အတွက် ...

အံ့ဩသွား၏ ။ လေးစားသွား၏ ။

ဒီလူပုံစံက အပြောနှင့်လက်တွေ့ ညီသလိုရှိ၏ ။ ခုလည်း ကြည့်။ ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ။ ဘယ်သူကမျှ မကိုင်ချင်သည့် လမ်းနံဘေးက အနုသူ တောင်းစားမကြီးကို မရွံ့မရှာ ပခုံးနှင့်ထမ်းချ လာ၏။

ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးက လူတစ်ရာမှာ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်ခွဲ မလုပ်ရဲ သည့်အလုပ်။ အခု သူလုပ်ခဲ့ပြီ။ သူ ဘယ်လိုလူလဲ။ ဘာလဲ။ စက္ကလကို ပွေးထူ လုံးဝမသိ။ လုပ်ရပ်ကတော့ လေးစားဖို့ ကောင်းနေ၏ ။

ထူးခြားသည် ကား . . .

ကိုယ်ပျက်ပြီး လမ်းဘေးမှာ သေသည့် ဒေါ်အိုးကွဲအလောင်းကို မြေ မြှုပ်သဂြိုဟ်ပြီးသည့် နေ့ကစ၍ ထို ကိုလူထူးခြား၊ ကျောပြောင်နံငယ်တို ကြီးသည် ညောင်သုံးပင်သချိုင်းမှ မပြန်တော့။

ဘုရားတကာ၊ ကျောင်းတကာကြီး ဦးဇော်ဖေ အသက်(၁၀၂)နှစ်ဆို သည့် အုတ်ဂူအကြီးကြီးကို ဗိမာန်ပြုပြီး နေ့ရောညပါ နေထိုင်လေ၏ ။

ထိုနေ့ထိုအချိန်ကစ၍ စက္ကလ ကိုပွေးထူကိုလည်း စကားသိပ်မ ပြောတော့။ မေးရင်ဖြေချင်မှ ဖြေ၏ ။ မဖြေချင်လည်း မဖြေ။ ဝစီပိတ်ကျ ငုံ့နေသလိုမျိုး။

သို့သော် . . . ထူးခြားချက်များ တော့ ရှိနေသည် ။

ကိုနံငယ်တိုသည် မိုးလင်းလျှင် နေထွက်ရာအရပ်ကို မျက်နှာမူပြီး ပ ထဝီဇယမန္တန်ကို ရွတ်လေ၏ ။ ညအခါ အုတ်ဂူပေါ်မှာ သမထထိုင်သလို လုပ်၏ ။ တစ်ခါတစ်ရံ သချိုင်းကုန်းပေါ်ရှိ အရိုးစုများကို သူနေသည့် အုတ်ဂူပေါ်မှာ စုစည်းပြီး အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းလိုလို၊ မရဏာနုဿတိကမ္မ ဋ္ဌာန်းလိုလို ရှုနေတတ်၏ ။

နေ့ခင်းအခါမှာ မူ မြို့ထဲရပ်ထဲ ရွာထဲများ သို့ ဥဒဟိုလျှောက်သွားပြီး သူစိတ်ဝင်စားသည့် အိမ်ရှေ့လိုနေရာမျိုးမှာ ရပ်ပြီး ဂုဏ်တော်ဂါထာမန္တ န်များကို နာရီဝက် တစ်နာရီခန့် ရွတ်ဆိုနေလေ့ ရှိ၏ ။

ပါးစပ်မှ အမြှုပ်ထွက်အောင် ရွတ်ဆိုလို့ ဝသော် (၃၁) ဘုံကို ရည်စူး

၍ အမျှပေးဝေလေ၏။

သူ့ကို မည်သူက စစ်နောက်နောက် ပြောင်ပြောင် စိတ်ဆိုးလေ့မရှိ။
အထူးသဖြင့် သူ့နံငယ် တိုတို ဆွဲမချွတ်သရွေ့ အားလုံးရဲ့ နောက်ပြောင်
ပြောဆိုမှုများကို သည်းညည်းခံလေ့ရှိ၏။

ထိုအရူး ထူးခြား၍ အချို့က လေးစားကြ၏။

အချို့က သနားကြ၏။ သို့နှင့် မုန့်ပဲသရေစာများ ပေးကမ်းသူလည်း
ရှိကြ၏။ အချို့ကတော့ ကျက်သရေမရှိဘူးဆိုပြီး အိမ်ရှေ့ရပ်၊ ဆိုင်ရှေ့ရ
ပ်လာလျှင် အော်ဟစ်မောင်းနှင်လွှတ်ကြ၏။

ခွေးနှင့် ရှူးတိုက်ကြ၏။

ခွေးတို့ ကား သူ့ကို ဟောင်ရံသာဟောင်ပြီး လုံးဝမကိုက်ရဲကြ။

သူ့မျက်လုံးအစုံနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်လျှင် ထိုခွေးတို့ သည် မီးနှင့် တို့
ခံရသလိုမျိုး အော်ဟစ်၍ ပြေးကြသည် ကိုကား လူအတော်များများက
မြင်ထားကြလေသည်။

၎င်း ကိုနံငယ်တိုကို မြို့ရပ်လူထုက အရပ်ရှည်လွန်း၍ ကိုခြောက်ပေ
ဟု ခေါ်ကြလေ၏။

အချို့ကလည်း ကိုငရုတ်ကျည်ပွေ့ဟု ခေါ်ကြ၏။ ဘာကြောင့် ကိုငရု
တ်ကျည်ပွေ့ဟု ခေါ်သည် ကို အချို့မသိ။ သိသူများ လည်း ရှိကြ၏။

ဒီ မှာ စက္ကလကြီးကိုပွေးထူ အံ့ဖွယ်ထူးဆန်းဖြစ်ရပ်ကို ကြုံခဲ့ရလေ
၏။ အခြားမဟုတ်။

ကိုခြောက်ပေသည် ညဉ့်သန်းခေါင် ကြက်တွန်သံကြားသည် နှင့် အု
တ်ဂူပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ကိုယ်ပျက်ပြီး သေဆုံးမြှုပ်နှံထားသည့် သူ

တောင်းစားမကြီး ဒေါ်အိုးကွဲ၏ မြေပုံကို ရိုရိုသေသေ ရှိခိုးခြင်းပဲ ဖြစ်
လေသည်။

ဘာကြောင့် . . . ဒေါ်အိုးကွဲ၏ အုတ်ဂူကို နေ့စဉ်နီးပါး ရှိခိုးကန်တော့
သည် အား သိချင်၍ စက္ကလကိုပွေးထူက မေးမြန်းကြည့်သောအခါ အ
ရူးကိုခြောက်ပေက ဘာမျှပြန်မပြော။

***